

LICEUL TEORETIC „EMIL RACOVITĂ” TECHIRGHIOI
STR. NICOLAE BĂLCESCU NR.14
TEL./ FAX 0241/735764
e-mail: secretariat@liceultechirghiol.ro
www.liceultechirghiol.ro

GENERAȚIA XXI

REVISTA LICEULUI TEORETIC
„EMIL RACOVITĂ”
TECHIRGHIOI

ANUL VII, NR. 7
2016 – 2017

GENERAȚIA XXI
ISSN 2286 – 4806
ISSN-L 2286 – 4806

Colectivul redacției:

Coordonator

Prof. înv. pr. Claudia Veronica Ciobanu

Echipa de redacție

Prof. înv. preșc. Octavia Petcu
 Prof. înv. pr. Georgiana Stamate
 Prof. înv. pr. Viorica Niculescu
 Prof. psiholog Alexandra Matei
 Prof. Mirela Pisaltu
 Prof. Steluța Manea
 Prof. Alexandrina Rusu
 Prof. Laura Cehan
 Prof. Eugenia Banzea
 Prof. Gabriela Protopopescu
 Prof. Irina Stan

Tehnoredactori:

Rodica Cosmeanu
 Marilena Popa
 Ferghiul Ismail
 Aurelia Calotescu

Elevi

Ali Melec
 Arnăutu Denisa Ioana
 Lupescu Roxana Georgiana
 Nedelcu Ioana Andreea
 Stanciu Magdalena Gabriela

Cuprins

Editorial	4
Psihologie	
A fi bun doar dacă ești cel mai bun? Competiție vs. cooperare.....	5
Test de autoevaluare → Thomas – Kilmann.....	7
Știință	
Mandala.....	17
Competiție în învățare sau cooperare.....	19
Competiția vs. cooperarea.....	22
“Perfectionnement pour professeurs de FLE et formateurs de formateurs”	
Stagiu de formare în Franța.....	24
Școlarul stângaci.....	27
Competiție versus colaboare în activitatea practică.....	30
Identitate și alteritate în spațiul cultural românesc.....	32
Valorificarea inteligențelor multiple în învățământul primar.....	35
Modalități de organizare a învățării prin cooperare.....	38
Să prețuim natura.....	40
Rolul parteneriatului educațional între familie, școală, comunitate în evitarea abandonului școlar.....	42
Dezvoltarea personală – concept relațional modern.....	47
Aspecte ecologice privind mediile de la litoralul românesc.....	49

Investigația-metodă alternativă în ora de istorie la ciclul primar.....	49
Tradițional și modern în metodologia evaluării la disciplina istorie.....	52
Știați că...	
Istoria Dobrogei.....	54
Emil Racoviță.....	57
De ce șah?.....	58
Activități și proiecte	
Crăciunul Eco 2016.....	59
Mărțișorul Eco 2017.....	60
Mama, cea mai de preț ființă!.....	61
Grădinița cu program prelungit Techirghiol.....	62
Orașul nostru.....	67
Realizările noastre	
Elevi cu care ne mândrim.....	71
Specific	
Sfântul Andrei – Apostolul Românilor.....	76
Biblioteca – mijloc de informare.....	77
Atelier	
Din culisele gastronomiei.....	79
Cartofi gratinați.....	80
Creațiile copilăriei	81

Editorial

Comportamentul uman este, într-o oarecare măsură, dictat genetic, dar mediul și educația modifică radical efectele eredității.

A analiza competiția în opoziție cu cooperarea înseamnă a pune în balanță ereditatea cu socializarea.

Darwin a demonstrat că doar ființele competitive sunt cele care supraviețuiesc într-un anumit mediu, dar societatea impune acceptare și cooperare. Rezultatele grupului devin la fel de importante ca și cele individuale.

Cum putem limita aportul individual într-o activitate de grup?

Achiziția personală este mai mult sau mai puțin importantă decât achiziția grupului?

Individul sau grupul?

Echipa de redacție

Psihologie

A fi bun doar dacă ești cel mai bun?

Competiție vs cooperare

Oamenii se află întotdeauna în relație cu alți oameni, cu obiectele, cu ei înșiși și cu ideile. Sartre a arătat că există două căi de a-fi-cu-ceilalți: **Competiția** sau **Colaborarea**. Dar oare sunt chiar singurele variante?

Natura a dezvoltat ambele forme – atât competiția cât și cooperarea – iar acestea coexistă într-o îmbinare complexă, la diferite niveluri. Dacă celulele nu ar coopera nu ar exista organisme multicelulare. Dacă anumite animale nu ar trăi și vâna în haită ar dispărea. Dar tot animalele – indivizi sau grupuri – concurează pentru resursele limitate. Competiția este un mecanism de bază al selecției naturale, care, în timp, duce la ceva ce numim ”evoluție”, prin supraviețuirea și înmulțirea genelor celor ”mai puternici”.

Dacă în natură procesul evoluției este necontrolabil de către organisme și nu pare să aibă un scop precis, în cazul societății umane emerge un nivel suplimentar. Spre deosebire de animale, indivizii umani pot conveni asupra unor valori și norme comune care modelează ceea ce numim ”succesul social”. Este o consecință a existenței conștiinței de sine combinată cu necesitatea de a trăi în comun, în condițiile în care resursele sunt limitate.

Dar ce înseamnă ”succes” în societatea umană?

Să câștige cel mai bun nu înseamnă nimic dacă nu explicităm clar și criteriile de selecție. Uneori, ”cel mai bun” poate fi: cel mai agresiv, cel mai tupeist, cel mai lipsit de scrupule, cel mai corupt, cel mai oportunist, cel mai fățarnic, cel mai manipulator, etc. Acest ”bun” nu spune nimic în sine. Astfel, competiția nu poate garanta un rezultat ”bun” decât în prezența unor reguli și criterii de selecție ”bune”.

Iată cele trei căi de a fi în competiție:

- putem ținti spre **Dominare**, controlându-l și învingându-l pe celălalt sau luptându-ne cu el când acest lucru nu se produce. În acest caz, relațiile sunt privite ca fiind ceva „de câștigat”;
- putem ținti spre **Submisivitate**, lăsându-ne să fim controlați, împăcându-i pe ceilalți, deseori încercând să-i alinăm sau să le îndeplinim nevoile prin excluderea nevoilor proprii. În acest caz, privim relațiile ca pe ceva în care pierzi sau în care suferi;
- putem pur și simplu să ne **Retragem** din toate relațiile, refuzând să jucăm jocul. Ne putem reține sentimentele de afecțiune și să pretindem că nu valorizăm compania celorlalți. Aceasta este de obicei ultima mutare într-un joc competitiv în care ne simțim inadecvați, fără speranță și am fost prea răniți pentru a mai încerca.

În schimb, relațiile de **cooperare** sunt cele în care îndrăznim să ne punem la dispoziția creării unui lucru valoros. Lucrăm împreună și respectăm nevoile celuilalt, fără a ne simți obligați să le îndeplinim. Astfel de relații sunt caracterizate de următoarele trăsături:

- simțim că suntem capabili să **dăruim** cu generozitate, fără a contabiliza costul, deoarece avem încredere că și celălalt va proceda la fel;
- explorăm constant diferențele și asemănările dintre noi și facem loc **complementarității** pe care acest lucru îl permite;
- lucrăm cu o regulă nescrisă a **reciprocității**: suntem conștienți că nu putem acapara pur și simplu spațiul și timpul comun ci trebuie să fim atenți atât la nevoile noastre cât și la ale celuilalt și suntem echitabili în împărțirea resurselor disponibile;
- căutam să procedăm pe o bază de **cooperare**, în care fiecare face cât poate, punându-și talentele la dispoziția cuplului / grupului cât de bine poate și nu încercăm să rivalizăm sau să fim în competiție cu ceilalți; în același timp primim cu recunoștință contribuțiile celorlalți.

Relațiile cooperative nu pot fi niciodată de la sine înțelese și există riscul ca ele să devină competitive imediat ce unul / ambii sau toți partenerii relației / grupului se simt defavorizați sau dominați prin putere sau inteligență și deci se simt mai degrabă amenințați decât susținuți de ceilalți.

De la competiție la conflict sunt doar câțiva pași și par inevitabil de parcurs câtă vreme credem că e loc sub soare doar pentru cei mai buni. Puși în fața unor confruntări interpersonale, oamenii tind să aibă anumite reacții. Acestea reflectă gradele diferite de cooperare (adică efortul fiecăruia de a satisface interesele celuilalt) și de autoimpunere (efortul fiecăruia de a-și satisface propriile interese). Ele pot fi clasificate în cinci categorii:

1. Confruntare (reprimare, victorie/înfrângere)
2. Colaborare (victorie/victorie)
3. Compromis
4. Evitare (abandon)
5. Acomodare (convertirea conflictului în șansă)

În continuare te invit să afli din ce categorie faci parte completând următorul chestionar.

Test de autoevaluare → Thomas – Kilmann

Identificați modalitatea dumneavoastră preferată de soluționare a conflictelor!

Imaginați-vă într-o situație în care interesele dvs. diferă de cele ale unei alte persoane.

Pentru fiecare din următoarele seturi de afirmații, alegeți un răspuns (A sau B) care descrie cel mai bine felul în care ați răspunde situației respective. S-ar putea ca nici o soluție să nu fie tipică pentru dvs. dar încercați să o alegeți pe cea mai apropiată.

1. A Sunt situații când las pe alții să ia inițiativa pentru rezolvarea problemei.

B Decât să negociez aspectele asupra cărora nu suntem de acord mai bine insist asupra celor pe care le agreez.

2. A Încerc să găsesc sau să negociez o soluție de compromis.

B Îmi ofer timp suficient pentru a asculta părerile celorlalți, după care îmi susțin propriile puncte de vedere.

3. A De obicei sunt ferm/fermă în atingerea propriilor obiective.

B Încerc să nu rănesc / să respect sentimentele celorlalți și fac tot posibilul să salvez/păstrez relația.

4. A Încerc să găesc rapid o soluție astfel încât să rezolvăm problema cât mai simplu.

B Uneori îmi sacrific propriile dorințe doar pentru a mă înțelege cu cealaltă persoană.

5. A Întotdeauna caut să implic cealaltă persoană în găsirea unei soluții.

B Încerc să fac ceea ce este necesar pentru a păstra calmul și a evita cearta.

6. A Încerc să evit crearea unor tensiuni nejustificate pentru mine.

B Uneori încerc să câștig, insistând asupra legitimității poziției mele.

7. A Încerc să amân rezolvarea problemei, sperând că între timp se va rezolva de la sine.

B Renunț de bună voie la anumite puncte în schimbul altora.

8. A De obicei sunt foarte ferm/fermă în atingerea propriilor scopuri.

B Aștept să explorez toate laturile problemei și să le aduc în discuție.

9. A Cred că nu întotdeauna diferențele merită să se confrunte.

B Adesea încerc să-mi rezolv singur/singură problema.

10. A Uneori încerc să-i fac pe ceilalți să-mi adopte soluția.

B Încerc să impun moderație și consens.

11. A Aștept să identific toate problemele și să le aduc imediat într-o discuție sinceră, deschisă.

B S-ar putea să încerc să protejerez sentimentele celuilalt și să cedez pentru a obține acordul său.

12. A Câteodată încerc să dau prea mare importanță lucrurilor, chiar dacă nu sunt de acord.

B Voi renunța la anumite puncte dacă și el/ea va renunța la câteva.

13. A Propun o cale de mijloc pentru amândoi/amândouă.

B Uneori insist pentru poziția mea, în special atunci când știu că am dreptate.

14. A Îmi împărtășesc cu drag ideile, cerându-le și celorlalți să facă același lucru.

B Încerc să-i arăt celuilalt logica soluției propuse de mine.

15. A S-ar putea să încerc calmarea sentimentelor rănite și să păstrez relația de prietenie.

B Încerc să fac ceea ce este nevoie pentru a evita conflictul.

16. A Încerc să nu rănesc sentimentele celuilalt chiar dacă ar însemna să cedez.

B Încerc să conving cealaltă persoană de importanța poziției mele.

17. A În general mă mișc rapid pentru a-mi realiza scopurile.

B Câteodată mă retrag din confruntare.

18. A Dacă acest lucru îl face fericit pe celălalt, s-ar putea să mă înțeleg cu el și să nu-mi susțin părerile.

B Voi ceda în fața câtorva puncte de vedere ale celuilalt, dacă și el va face același lucru.

19. A Aștept să înțeleg problemele ce stau la baza poziției celuilalt.

B Încerc să întârzii necesitatea de a soluționa problema, sperând că va fi uitată.

20. A Aștept să soluționez diferențele într-un mod care va fi favorabil amândurora.

B Încerc să găsesc o soluție echitabilă în care amândouă părțile să facem concesii.

21. A În procesul de împăcare, încerc să mediez dorințele celorlalți.

B Întotdeauna invit la discutarea directă a problemei.

22. A Încerc să găsesc o soluție intermediară între pozițiile noastre diferite.

B Câteodată nu suport dialogul și prefer să aplic soluția mea.

23. A Adesea sunt preocupat cu satisfacerea problemelor de bază ale ambelor părți.

B Uneori tind să ignor problemele și să las pe ceilalți să le aducă în discuție.

24. A Dacă poziția celuilalt pare foarte importantă pentru persoana respectivă, s-ar putea să cedez.

B Încerc să determin cealaltă persoană să accepte o soluție de compromis.

25. A Încerc să demonstrez legitimitatea poziției mele.

B Încerc să iau în considerare sentimentele celuilalt, chiar dacă acest lucru ar însemna sacrificarea scopurilor mele.

26. A Propun o cale de mijloc astfel încât să ne mișcăm rapid către o soluție.

B De obicei sunt preocupat de găsirea soluției celei mai favorabile pentru toate părțile..

27. A Uneori evit să nu fiu de acord cu alții pentru a nu crea o dispută.

B Dacă acest lucru îl/o face fericit/ă, adesea sunt de acord cu părerile sale.

28. A De obicei sunt ferm/ă în prezentarea dorințelor mele și în a-i convinge pe ceilalți să mă urmeze.

B Încerc să explorez întreaga paletă de soluții posibile, chiar dacă acest lucru va necesita mult timp.

29. A Propun o cale de mijloc bazată pe rațiune și echitate.

B Cred că diferențele nu merită întotdeauna efortul de a se confrunta.

30. A Încerc să nu rănesc sentimentele celorlalți și voi ceda pentru a păstra prietenia.

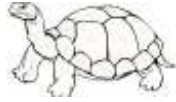

B De obicei împărtășesc problema cu cealaltă persoană astfel încât să putem găsi o soluție satisfăcătoare pentru amândoi.

Transferați răspunsurile în tabelul de mai jos, în coloana corespunzătoare, încercuind aceeași literă pe care ați încercuit-o inițial în partea stângă a foii.

Faceți totalul literelor încercuite pe fiecare coloană.

Ordinea descrescătoare a punctajelor indică preferințele individuale ale dumneavoastră.

Punctajul

Nr. crt.	Rechinul Forțare (Competiție)	Bufnița Colaborare (Rezolvare)	Vulpea Compromis (Împărțășire)	Broasca țestoasă Evitare (Retragere)	Ursulețul Reconciliere (Aplanare)
1				A	B
2		B	A		
3	A				B
4			A		B
5		A		B	
6	B			A	
7			B	A	
8	A	B			
9	B			A	
10	A		B		
11		A			B
12			B	A	
13	B		A		
14	B	A			
15				B	A
16	B				A

17	A			B	
18			B		A
19		A		B	
20		A	B		
21		B			A
22	B		A		
23		A		B	
24			B		A
25	A				B
26		B	A		
27				A	B
28	A	B			
29			A	B	
30		B			A
TOTAL					
	Forțare (Rechin)	Colaborare (Bufniță)	Compromis (Vulpe)	Evitare (Broască țestoasă)	Reconciliere (Ursuleț)

1.Confruntare (reprimare, forțare, victorie/înfrângere) - Rechinul

Rechinul încearcă să își domine adversarii prin a-i face să accepte soluția lui în cazul unui conflict. Scopurile sale personale sunt dominante în raport cu relațiile interpersonale, pe care le sacrifică foarte ușor. Caută să își atingă țelurile cu orice preț. Nu îl interesează nevoile celorlalți.

Nu îl interesează dacă ceilalți îl plac sau îl acceptă. Rechinul crede că un conflict se câștigă atunci când o parte învinge, iar cealaltă este înfrântă. El vrea să fie câștigătorul cu orice preț. “Victoria”, îi dă rechinului un sentiment de mândrie și de realizare personală. Înfrângerea îi dă un sentiment de slăbiciune, neadaptare și ratare. Încearcă să câștige prin atac, copleșire sau intimidare.

2. Colaborare (victorie/victorie) - Bufnița

Bufnița prețuiește în egală măsură scopurile personale cât și relațiile cu ceilalți. Ea vede conflictele ca pe probleme ce trebuie rezolvate și caută soluții care să satisfacă atât interesele personale cât și pe cele ale taberei adverse. Bufnița vede conflictul ca pe o metodă de îmbunătățire a relațiilor prin reducerea tensiunii dintre două persoane sau grupuri. Încearcă să pornească o discuție pentru a identifica conflictul ca problemă. Bufnița nu este mulțumită până când nu găsește o soluție care să satisfacă ambele părți, până când tensiunile și sentimentele negative nu au fost pe deplin rezolvate.

3. Compromis - Vulpea

Vulpea este interesată atât de scopurile personale cât și de relațiile cu ceilalți; ea tinde însă să facă compromisuri, renunțând parțial la scopurile ei și convingând cealaltă parte să procedeze la fel. Într-o situație conflictuală soluția vulpii va fi ca fiecare parte implicată să piardă și să câștige câte ceva – soluția de mijloc între două extreme. Este capabilă să renunțe temporar sau parțial la scopurile și relațiile ei pentru a depăși situația de criză, pentru a ajunge la o înțelegere.

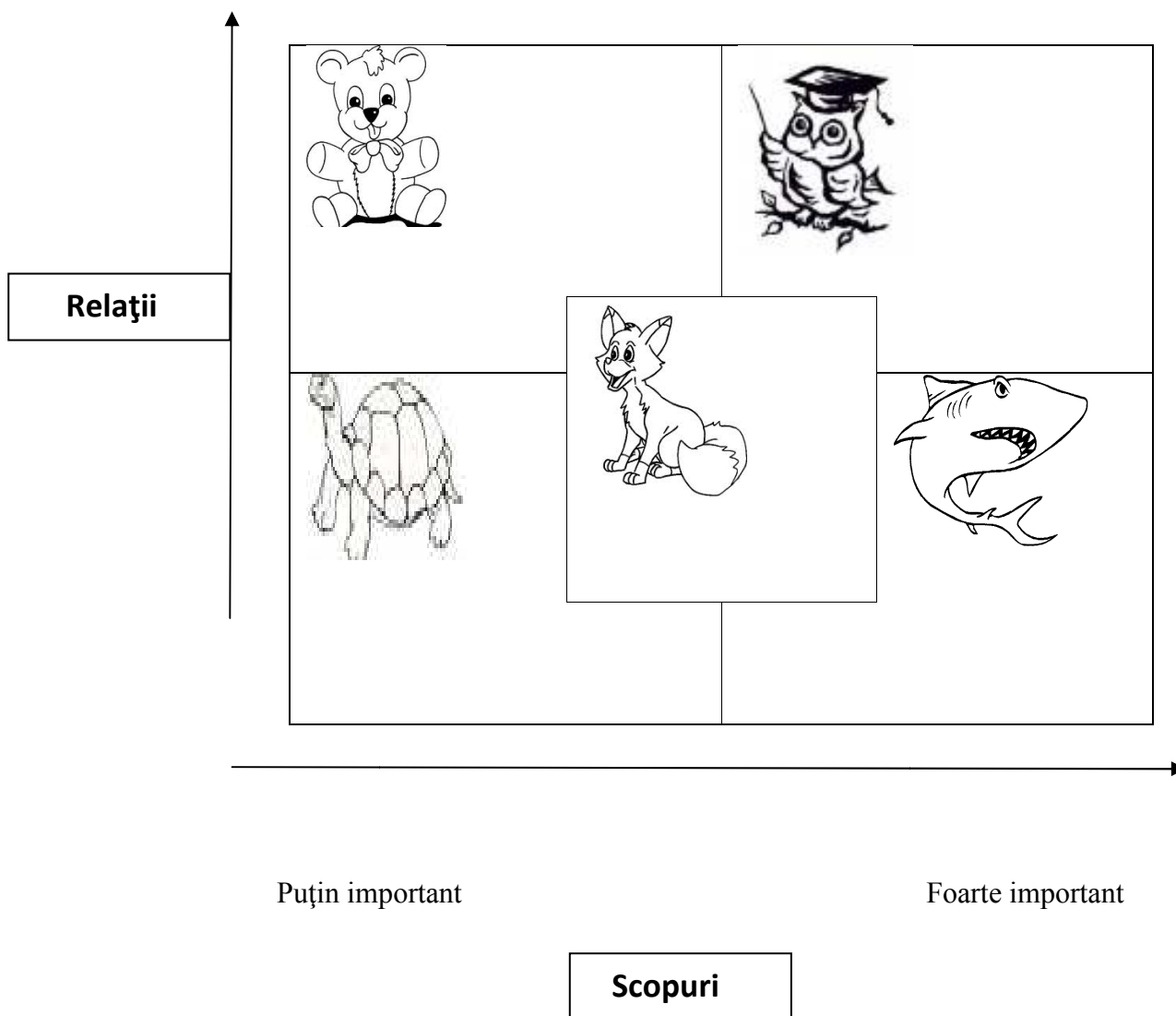
4. Evitare (abandon) – Broasca țestoasă

Broasca țestoasă se retrage în carapacea ei pentru a evita conflictul. Ea renunță la scopurile și relațiile ei personale. Stă departe de zonele de conflict și evită persoanele care creează / întrețin stări conflictuale sau cu care este în conflict. Broasca țestoasă crede că nu există speranță în încercarea de a rezolva un conflict. Se simte neajutorată. Crede că este mai bine să te retragi decât să intri într-un conflict; crede că e mai ușor să te retragi (fizic și psihologic) dintr-un conflict decât să îl confrunți.

5. Reconciliere/Acomodare (convertirea conflictului în șansă) – Ursulețul

Pentru ursuleț relațiile interpersonale sunt foarte importante, în timp ce propriile scopuri au o importanță mai mică. Ursulețul dorește să fie plăcut și acceptat de ceilalți; el consideră conflictele ca pe ceva ce trebuie evitat în favoarea armoniei și mai crede că oamenii nu pot discuta în contradictoriu fără a afecta relațiile dintre ei. Se teme că dacă un conflict va continua, cineva va avea de suferit și asta va compromite relația cu acea persoană. De aceea încearcă cu orice preț, chiar renunțând la scopurile personale, să aplaneze conflictul din teama de a nu periclita relațiile interpersonale.

Foarte important

BIBLIOGRAFIE

- Băncilă, S.(2003), Cooperare și competiție, în Chelcea, S. și Iluț, P. (coord.), Enciclopedie de psihosociologie, Editura Economică, București
- Emmy van Deurzen, Martin Adams (2011), Psihoterapie si consiliere existentiala; ed. Herald
- Goleman, D., (2001), Inteligența emoțională, Editura Curtea veche, București.
- Hayes, N., Orrell, S., (2007), Introducere în psihologie, ediția a III-a, Editura ALL, București
- <http://homeschooling.urbankid.ro/2010/02/16/este-vreodata-competitia-adekvata-intr-o-clasa-bazata-pe-cooperare/>
- <http://www.alfiekohn.org/>
- http://www.psih.uaic.ro/~sboncu/romana/Curs_psihologie_sociala/Curs34.pdf
- http://www.psih.uaic.ro/~sboncu/romana/Curs_psihologie_sociala/Curs32.pdf
- <https://mihaelaandreearadu.wordpress.com/2014/08/20/test-de-autoevaluare-thomas-kilmann/>
- Milcu, M., (2005), Psihologia relațiilor interpersonale. Competiție și conflict. Abordare dinamică, Editura Polirom, Iași
- Rogers, C.R., (2008), A deveni o persoană. Perspectiva unui psihoterapeut, Editura Trei, București

Prof. psiholog Alexandra Matei

Știință

Mandala

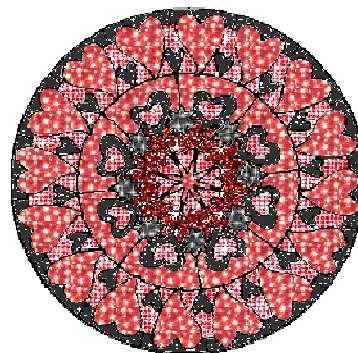
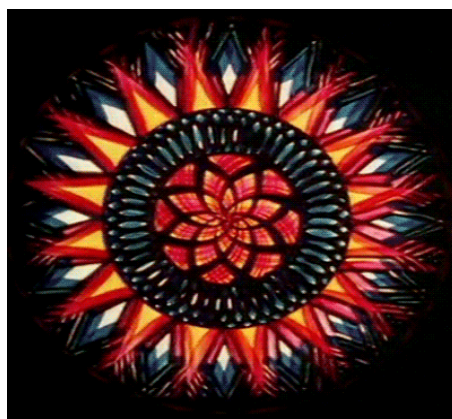
Mandala este un desen în formă de cerc, cunoscută în culturile străvechi și utilizată pentru puterile sale, în special cele de vindecare. Ele se regăsesc pe pereții, pardoselile și ferestrele bisericilor, templelor, palatelor. Acestea reprezintă geometria sacră - limbajul cosmosului. Un ochi atent le va descoperi în diversele forme din natură.

Structura de bază a unei mandale dezvăluie:

Lotusul central - simbolizând centrul ființei noastre;

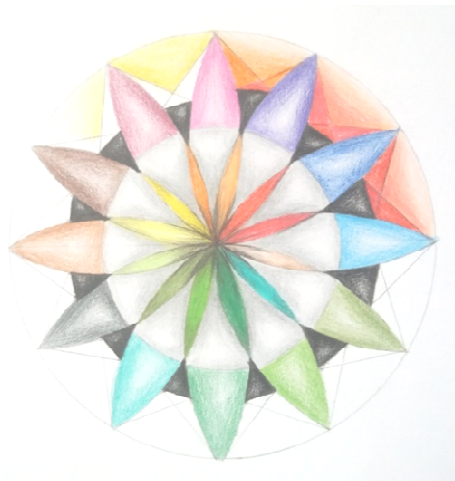
Palatul celest - simbolizând ființa noastră spirituală;

Porțile - prin care parcurgem Palatul celest spre centrul ființei noastre.

În unele culturi s-a păstrat până în prezent tradiția desenării mandalelor în nisip, urmând a fi spălate de ape, spre a sugera caracterul trecător al aspectelor lumii materiale.

O altă metodă de a lucra cu mandalele constă în a le calcula și desena singuri. Este o activitate meditativă și relaxantă însă, mai important, contribuie la dezvoltarea creativității și a percepției conștiente. Între timp, s-au format în multe locuri din Germania, Austria, Elveția, Italia, Rusia grupuri care se întâlnesc cu regularitate și desenează și discută împreună despre experiențele și trăirile lor. Desenarea mandalelor a fost introdusă și în unele școli, unde învățătorii vorbesc despre experiențe deosebit de pozitive, copiii fiind mult mai liniștiți, iar puterea lor de concentrare crește. Desenarea mandalelor este o metodă simplă, care are ca scop legarea punctelor între ele, formând astfel o matrice. Nu sunt necesare cunoștințe de desen sau pictură. Fiecare poate da frâu liber creativității proprii. Desenul este o plăcere și o relaxare pentru corp, suflet și spirit. Problemele și blocajele se dizolvă aproape de la sine, permițând astfel răspândirea păcii, liniștii și armoniei în interiorul ființei noastre.

(Nedelcu Ioana
Andreea)

Prof. Alexandrina Rusu

Competiție în învățare sau cooperare

Prof. înv. pr. Georgiana Victoria Stamate
Liceul Teoretic *Emil Racoviță* Techirghiol, Constanța

“Rădăcinile oricărei plante aleg dintre numeroasele substanțe ale solului doar pe acelea de care planta are nevoie.”
“Înlăuntrul copilului se află soarta viitorului.”

“Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci, să-i învățăm să se adapteze.”
(Maria Montessori – ”Descoperirea copilului”)

Cuvintele marelui formator exprimă pe deplin scopul final al sistemului educațional pe care ar trebui să-l urmărim permanent în procesul formării personalității copilului prin acțiunile educative. Rapoartele și strategiile organismelor naționale sau internaționale ale vremurilor actuale aduc în prim-planul dezvoltării generale o problemă importantă pentru prezentul și viitorul societății umane : procesul de învățare.

Școala modernă nu mai este posibilă fără implicarea și participarea activă a elevului care trebuie să devină un partener motivat și activ al procesului de învățare. Nu în ultimul rând, învățarea devine permanentă, simbol al schimbării continue din lumea contemporană, a științelor, a societății, în general. Expresia “educație pentru viață” este înlocuită cu expresia “educația pe tot parcursul vieții”.

Sub aceste premise, fiecare membru al unui grup educațional trebuie să devină capabil, la finalul procesului de formare, să se adapteze cerințelor societății în schimbare, să-și drămuiească puterile pentru a se integra și pentru a relaționa eficient cu ceilalți membri ai grupului. Pentru ca acest scop să devină realizabil, fiecare cadru didactic trebuie să adapteze procesul de predare-învățare-evaluare specificului fiecărui membru, specificului grupului educațional, diferitelor cerințe ale societății în care funcționează. Strâns legată de modalitatea de predare sau de evaluarea pe care se pune accentul, învățarea trebuie să fie participativă la toate nivelurile, implicând întreaga comunitate care devine responsabilă de calitatea învățării. Educarea, socializarea copiilor depinde de modul în care profesorul reușește să armonizeze procesul educativ nevoilor și caracteristicilor elevilor și grupului educativ din care fac parte. Succesul oricărui demers educativ depinde de buna cunoaștere a elevului și a grupului educațional implicat în procesul instructiv educativ.

Toate aceste condiții de formare a tinerilor se pot respecta printr-o diversitate de metode de predare-învățare-evaluare, pe un stil activ de învățare și de motivare a elevilor, adaptând demersul nevoilor colectivului educativ, imbinand armonios învățarea bazată pe cooperare cu cea competitivă.

Pentru că omul este o ființă socială care trebuie să activeze în cadrul grupurilor sociale depinde de multitudinea relațiilor din societatea din care face parte, depinde de capacitatea de cooperare în cadrul grupului educațional pe durata procesului educativ și în cadrul diverselor grupuri din care poate face parte. Cooperarea capătă astfel o importanță aparte prin comunicarea clară și pe schimbul eficient de informații, semnificative, relevante pe care le promovează, dar dezvoltă și un ansamblu complex de sentimente mutuale de simpatie și prietenie, de încredere, de disponibilitate la solicitările celuilalt. Cooperarea dă naștere unui climat mai destins, lipsit de tensiuni, în care fiecare poate să lucreze potrivit propriilor capacități. Chiar și elevii slabi au posibilitatea să contribuie la obținerea unor rezultate bune de către grup, fiind susținuți și îndrumați chiar de către colegii lor. Acest fapt generează creșterea stimei de sine, a încrederii în forțele proprii, dar și a valorizării competențelor celorlalți. Apartenența la grupurile „cooperative” oferă membrilor satisfacție, echilibru și condiții optime de dezvoltare a personalității”.

Totuși, societatea contemporană solicită tuturor realizarea performanței în domeniul de activitate pentru susținerea unui progres permanent în educație, economie, cultură sau alte domenii de activitate. De aceea, alături de învățare prin cooperare, competiția ocupă un loc destul de vizibil, inclusiv în domeniul educațional. Competiția reprezintă rivalitatea mutuală sau o „luptă” între două sau mai multe persoane pentru atingerea unui scop indivizibil, după cum spunea Pantelimon Golu. Învățarea prin competiție este o formă motivațională a afirmării de sine, în care individul rivalizează cu ceilalți pentru dobândirea unei situații sociale, școlare sau a superiorității, pe când învățarea prin cooperare este o activitate orientată social, în cadrul căreia individul colaborează cu ceilalți pentru atingerea unui țel comun după cum sublinia Robinson Ausubel.

Competiția are efecte, în primul rând, în plan motivațional, pentru că elevii depun eforturi, lucrează intens, își fixează aspirații mai înalte, își doresc un loc înalt în grupul din care fac parte, în ierarhia pe care o

stabilește evaluarea competențelor lor în comparație cu ale celorlalți membri. De asemenea, competiția face mai atractive sarcinile școlare, elevii își pot aprecia mai realist propriile capacități comparându-le cu ale altora și își dezvoltă spiritul critic și autocritic. În aceeași măsură, competiția are însăși o serie de efecte negative, care nu sunt deloc neglijabile. În grupurile competitive s-a constatat o creștere a numărului comportamentelor agresive, ostile, a conflictelor și a atitudinilor de opoziție și suspiciune. Competiția exagerată generează frustrare, anxietate, sentimente de nesiguranță și de neputință la copiii mai puțin dotați, care sunt etichetați și care, în acest context, sunt tentați să abandoneze lucrul. De aceea, este recomandabilă competiția între copiii cu niveluri cognitive relativ apropiate.

Mergând pe aceeași privire comparativă, mai mulți pedagogi au stabilit efectele divergente ale cooperării și competiției (Johnson, 1980, *apud* Forsyth, 2001):

<i>Caracteristica</i>	<i>Învățarea prin cooperare</i>	<i>Învățarea prin competiție</i>
<i>Interacțiune</i>	Ridicată	Scăzută
<i>Comunicare</i>	Eficiente	Minimă, amăgitoare sau sub formă de amenințări
<i>Susținerea și influența semenilor</i>	Ajutor, sprijin și orientare	Lipsa ajutorului, lipsa susținerii și orientarea spre competiție
<i>Managementul conflictului</i>	Integrativ, egalitarist	Ineficace, orientat către a câștiga/a pierde
<i>Rezultatele învățământului</i>	De ordin înalt, conceptuale	Efective, necreative
<i>Atmosfera</i>	Prietenoasă	Ostilă
<i>Angajamentul de a învăța</i>	Ridicat	Scăzut
<i>Utilizarea resurselor</i>	Eficientă, împărțită	Ineficientă, individualistă
<i>Frica de eșec.</i>	Redusă	Crescută

Urmărind beneficiile celor două tipuri de învățare, la clasele primare mici devine oportună folosirea cooperării în demersul didactic de punere a bazelor și de formare a personalității elevilor, pentru a crea un mediu optim de intercunoaștere, de diversificare a relațiilor interpersonale și de folosire cât mai creativă a resurselor, astfel încât să fie realizate cât mai eficient obiectivele ciclului primar de formare a deprinderilor de învățare. Prin astfel de demersuri educative elevii capătă încredere în forțele proprii, contribuie cu plăcere la actul educativ, înregistrând o evoluție constantă în asimilarea cunoștințelor, deprinderilor, competențelor necesare. În acest context notarea la clasele pregătitoare, întâi și a doua ar trebui să fie înlocuită cu alte stimulente, după părerea mea, pentru a nu inhiba procesul de învățare a celor mici, iar concursurile și competițiile ar trebui să înceapă abia de la clasele mai mari.

În schimb, la clasele a III-a și a IV-a, când se parcurg obiectivele de dezvoltare a achizițiilor asimilate anterior, cât și la clasele gimnaziale, precum și liceale, învățarea prin competiție apare ca necesitate, mai ales în contextul evaluărilor naționale care apar. La această vârstă o motivație a valorizării propriei performanțe devine intrinsecă și eficientă. Astfel, devine necesară adoptarea unui stil nou de abordare a relației dintre învățarea prin cooperare cu cea bazată pe competiție în școli, astfel încât elevii să fie formați concomitent în spiritul cooperării cu ceilalți, dar și în spiritul cultivării competențelor personale, al performanțelor personale, să obțină rezultate mai bune pentru echipa profesională în care se vor integra, precum și succes individual în orice domeniu de activitate.

Ca o susținere a acestei necesități, ca ambele tipuri de învățare să devină practici necesare în școala contemporană sunt și analizele comparative ale acestora, care pot fi luate în seamă în momentul adoptării celei mai eficiente activități educative, în raport cu specificul obiectivelor urmărite, în raport cu vârsta psihoindividuală a elevilor cu care se lucrează.

Învățarea prin cooperare	Competiție în învățare
- activitatea este organizată în grupe de lucru antrenând participarea multor elevi	-activitatea este organizată individual
- sporește gradul de interacțiune între membri, prin multitudinea relațiilor de lucru și de rezolvare a sarcinilor de lucru	-interacțiunea este scăzută, eliminând, în foarte mare măsură, relațiile personale și sporind izolarea membrilor grupului
- ameliorarea rezultatelor școlare este evidentă, prin stimularea participării elevilor în grupuri adaptate nevoilor membrilor fiecăruia	-rezultatele fiecărui membru sunt clasificate și ierarhizate prin raportare la grup. Pentru cei cu rezultate superioare este stimulativă o astfel de evaluare și determină o mai mare implicare din partea acestora. Pentru cei cu rezultate slabe apare o inhibare, pe fondul raportării la grup, la clasificarea obținută, la

	etichetarea în cadrul grupului educațional. O evaluare în stilul competitiv poate duce la ameliorarea rezultatelor celor din urmă prin marcarea evoluției personale, prin raportare la propriul traseu educațional
-există o motivație intrinsecă de învățare, permițând o puternică implicare în activitate.	-motivația extrinsecă de învățare este puternică, putând deveni cu timpul personală, dacă există performanță.
-în grupuri mici, are la bază principiul întăririi coeziunii grupului de lucru	-cel mai adesea se constituie într-un factor ce determină conflict și comportamente agresive de grup
-prin împărțirea clasei în grupuri mici, responsabilitatea fiecărui elev față de grup crește foarte mult, indiferent de nivelul de pregătire individuală.	-con competiția poate fi benefică atunci când elevii cooperează în grupuri mici împotriva altor grupuri, cu nivel de pregătire asemănător
-are meritul de a încuraja elevii să se sprijine unul pe altul în activitatea de învățare, corectându-și reciproc greșelile	-interacțiune slabă între colegi, încercări de a-i împiedica pe ceilalți să obțină performanțe
-dezvoltă capacitatea elevilor de a lucra împreună – o competență importantă pentru viața și activitatea viitorilor cetățeni	-este benefică din perspectiva unei bune pregătiri profesionale care devine un deziderat important în angajare, în traseul personal profesional
-se recomandă pentru colective cu diferite niveluri de pregătire și niveluri cognitive diverse	-se recomandă ca aceasta să fie folosită la copiii cu niveluri cognitive apropiate
--respectă principiile: egalitarist, antiierarhic și antiautoritar, precum și cel al toleranței față de opiniile celorlalți și al evitării etichetării	-principiile promovate sunt corectitudinea, perseverența, obiectivitatea.
-profesorul se integrează în activitatea colaborativă a elevilor, putând fi unul din membri, oferindu-și ajutorul, ori animând și stimulând activitatea	-profesorul este factor exterior de evaluare și ierarhizare la nivelul clasei, organizând mediul și forma de organizare a activității.
-evaluarea este un exercițiu democratic al puterii într-o muncă în comun a educatorilor cu elevii, având standard ce se aplică rezultatelor grupului și marcând mai slab implicarea fiecărui membru.	-evaluarea este obiectivă, bazată pe standarde de evaluare, aplicate în mod egal tuturor membrilor grupului educațional.

Cadrele didactice trebuie să echilibreze cele două forme de organizare a activității instructiv-educative, creând oportunități de învățare axate pe activitățile de grup ce favorizează cooperarea și întrețin competiția constructivă.

BIBLIOGRAFIE:

1. **ABRIC J.C., Psihologia comunicării**, Editura Polirom, Iași, 2002
2. **Cerghit, Ioan, 1997, Metode de învățământ**, ediția a III-a, E.D.P. R.A., București;
3. **COSMOVICI ANDREI & IACOB LUMINITA (coord.), Psihologie școlară**, Ed. Polirom, Iași, 1999
4. **IUCU ROMIȚĂ, Managementul și gestiunea clasei de elevi**, Ed. Polirom, Iași, 2006
5. **MIHĂILESCU, IOAN, Sociologie generală**, Editura Polirom, Iași, 2003
6. **ZLATE MIELU, Psihologia socială a grupurilor școlare**, Ed. Politică, București, 1972

Competiția vs cooperarea

Prof. Gabriela Cristina Protopopescu
Liceul Teoretic *Emil Racoviță* Techirghiol, Constanța

Istoria umanității ne arată că apetitul uman este deopotrivă pentru cooperare și pentru competiție. Forma originară a nevoii ființei umane și a umanității de cooperare și de competiție a fost rafinată cu mijloacele oferite de civilizație, dar modul de gândire și atitudinea nu au pierdut mult din esența lor primară.

Dacă privim istoria educației – ca o componentă a evoluției umanității – găsim aceeași focalizare pe cooperare și competiție, sub forma nevoii de instruire colectivă (grupul/clasa de elevi), dar și de ierarhie, prin note, premii, recompense, evaluări, examene, concursuri etc.

În prezent, în pedagogie și în psihologia educației există o controversă cu privire la avantajele pe care le oferă cele două practici educative folosite în proporții diferite în școli, și anume competiția și cooperarea. În mod tradițional și, am spune, natural, mediul școlar se constituie ca un mediu competitiv, resimțit ca atare de elevi.

Competiția este o formă motivațională a afirmării de sine, incluzând activitatea de afirmare proprie, în care individul rivalizează cu ceilalți pentru dobândirea unei situații sociale sau a superiorității. (Ausubel, D.P., Robinson, F.G., 1981, p. 491)

“Competiția stimulează efortul și productivitatea individului, promovează norme și aspirații mai înalte, micșorează distanța dintre capacități și realizări” (p. 492).

Psihologii sociali nu recomandă structura competitivă deoarece:

- Competiției i se poate reproșa faptul că cel mai adesea se constituie într-un factor ce determină situații conflictuale și comportamente agresive în grup.
- Competiția aduce cu sine o dublă interacțiune între colegi, încercări de a-i împiedica pe ceilalți să obțină performanțe înalte, lipsa comunicării, a încrederii reciproce.

Dacă în clasele structurate competitiv elevii obțin note bune numai dacă unii din colegii lor obțin note slabe, în clasele organizate în manieră cooperativă elevii sunt apreciați pozitiv și ajung să aibă rezultate bune în condițiile în care ceilalți membri ai grupului au aceleași rezultate.

Dacă o competiție este corectă, bazată pe valori autentice, atunci ea este stimulativă determinând pe fiecare să dea ce are mai bun și ducând în final la afirmarea celui mai bun. Un asemenea tip de competiție, care implică valorizarea persoanei, este stimulativ pentru creație.

Competiția moderată poate fi utilizată ca activitate de implicare. Oportunitatea de a concura poate spori interesul față de activitățile din clasă, indiferent de motivație: premii sau simpla satisfacție de a fi câștigător. Competiția poate fi individuală (elevii concurează unii cu alții) sau în grup (elevii sunt împărțiți pe echipe și concurează la nivelul echipei). (p. 227)

Cooperarea este o activitate orientată social, în cadrul căreia individul colaborează cu ceilalți pentru atingerea unui țel comun. (Ausubel, D.P., 1981)

Multe cercetări efectuate de psihologii sociali din sfera educației atestă avantajele structurării cooperative a claselor: cooperarea înseamnă un câștig în planul interacțiunii între elevi, generând sentimente de acceptare și simpatie; instaurează buna înțelegere, armonia și stimulează comportamentele de facilitare a succesului celorlalți; contribuie la intensificarea atitudinilor pozitive față de profesori (Cosmovici, A., 1984, Forsyth, D.R., 1983).

În cazul cooperării, când trebuie să realizeze o activitate, membrii grupului lucrează împreună pentru a-și atinge obiectivele și scopul fiecărui membru este compatibil sau complementar cu scopurile celorlalți membri.

În cazul competiției, membrii nu-și împart resursele, în eforturile lor nu există coordonare și încearcă să se stânjenească reciproc pentru a-și atinge obiectivele propuse. Morton Deutsch subliniază că membrii grupului care au o orientare competitivă cred că pot să-și atingă scopurile doar dacă alți membri eșuează în acest efort.

Citându-l pe Denis McQuail, se poate spune că într-o interacțiune competitivă putem găsi următoarele funcții: “câștigarea complezenței prin recompense ori pedepse simbolice; exercitarea influenței prin cunoștințele de expert; stabilirea unui status ridicat din contactele inițiale; atragerea atenției; stabilirea ordinii de zi în ceea ce privește factorul interpersonal; monopolizarea timpului oferit pentru interacțiune” (Berger, Chaffee, 1987, pp. 338-339).

Cercetările în domeniu au observat că, în școala tradițională cultivarea competiției este preponderentă în acțiunile dominante colaborative.

Aronson (Myers, 1990, p. 501) evocă un caz (...), situația des întâlnită când, la o întrebare a profesorului, elevii se grăbesc să răspundă ridicând mâna (cei care știu răspunsul). Profesorul îl numește doar pe unul dintre aceștia și îi oferă doar lui o notă bună, deși era evident că și alții posedau un răspuns corect; mai mult, atunci când elevul numit răspunde, ceilalți își doresc ca acesta să greșească pentru a avea ei ocazia să fie întrebați, să ofere răspunsul corect și să primească recompensa (nota, aprecierea etc.). O astfel de viziune asupra procesului de învățământ oferă într-adevăr cadrul propice pentru formarea unei atitudini concurențiale; iată de ce considerăm că folosirea unei activități de echipă care să permită, pe de o parte, implicarea tuturor elevilor și, pe de altă parte, oferirea unui feedback pozitiv celor ce-și îndeplinesc activitățile propuse reprezintă o perspectivă optimizatoare asupra procesului de formare-instruire.

Cu această ocazie, Myers mai formulează o întrebare pe care o considerăm importantă și în demersul nostru: putem să ne asumăm viziunea comună asupra fenomenelor de cooperare și competiție conform căreia contactul competitiv dezbină întotdeauna grupul, iar cel colaborativ îl apropie, îl uneste?

Unii cercetători au descoperit valori ale eficienței grupului punând colaborarea și competiția împreună. Alfie Kohn, spune că, “atunci când un grup încearcă să găsească soluții la o problemă, reușește să facă mai bine acest lucru când cei mai buni membri ai săi lucrează singuri” (apud Hybels, Weaver, 1989, p. 218).

Elevii sunt în competiție unii cu alții pentru a-și evalua performanțele. A intra în competiție nu este ceva rău în sine. În circumstanțele potrivite competiția poate spori învățarea. Multe dintre societățile moderne și-au pierdut abilitatea de a aprecia echilibrul sănătos dintre competiție și cooperare. Cele două pot să coexiste. Cu siguranță, așa se și întâmplă în majoritatea sistemelor vii sănătoase. (...)

Consecințele competitivității excesive merg dincolo de cine câștigă și cine pierde, afectându-ne pe toți. Internalizăm competitivitatea ca ingredient de bază al oricărei structuri organizaționale. În orice împrejurare, ne vedem ca fiind într-o luptă nesfârșită pentru a câștiga sau, cel puțin, pentru a evita să pierdem. Această situație îi afectează la fel de mult și pe câștigători și pe cei care pierd și ne împărește tuturor obiceiuri de gândire și acțiune pentru întreaga viață – ceea ce Chris Argyris numește “rutine defensive”. Cercetările lui au arătat de ce “oamenii deștepti nu învață” în multe medii profesionale, pentru că investesc extrem de multe resurse în a demonstra ceea ce știu și în a evita să fie văzuți drept neștiutori, devenind exemple grăitoare ale sintagmei celebre a lui Alfie Kohn “pedepsiți prin recompense”.

De fapt, mulți educatori din ziua de azi sunt îngrijorați de competiția excesivă și prețuiesc colaborarea și cooperarea. Proiectele de grup sunt din ce în ce mai des întâlnite; în unele școli, materiile complexe sunt adesea predate de câte doi profesori, care-și pot întări reciproc perspectivele și pot lucra mai îndeaproape cu diferiți elevi. Încurajarea școlilor și a sistemelor școlare să colaboreze pentru îmbunătățirea rezultatelor educaționale este o piatră de temelie în cercetarea lui Michael Fullan asupra stării sistemice în educație, recunoscută la nivel larg.

Bibliografie:

1. Senge, Peter; ș.a. – Școli care învață, Editura Trei, București, 2016 (p. 64-65)
2. Marzano, Robert – Arta și știința predării, Editura Trei, București, 2015 (p. 177-178)
3. Pânișoară, Ion-Ovidiu – Comunicarea eficientă, Ediția a III-a, revizuită și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2008 (p. 247-252)
4. Cucoș Constantin (coord.), Bălan, Bogdan, Boncu, Șt., ș.a. – Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, Iași, 1998 (p. 259-261)
5. Roco, Mihaela – Creativitate și inteligență emoțională, Editura Polirom, Iași, 2004 (p. 104)
6. <https://sebernat.wordpress.com/2014/01/18/cooperare-si-competitie-partea-i/>

“Perfectionnement pour professeurs de FLE et formateurs de formateurs” Stagiul de formare în Franța

Prof. Mirela Pisaltu
Liceul Teoretic *Emil Racoviță* Techirghiol, Constanța

Am avut șansa de a participa la stagiul “Perfectionnement pour professeurs de FLE et formateurs de formateurs”, susținut de Centrul de Lingvistică Aplicată din cadrul Universității Franche-Comté, din Besançon.

O furtună abătută asupra Germaniei m-a împiedicat să ajung la deschiderea oficială a stagiului. Eram necăjită și credeam că voi avea probleme... Când m-am prezentat însă la biroul de primire, am avut parte de o surpriză foarte plăcută: m-au întâmpinat două doamne joviale, care mi-au dat toate detaliile. Ba, mai mult, una s-a oferit să mă însoțească la sălile unde se desfășurau deja ateliere, forumuri. Mi-a făcut cunoștință cu viitorii colegi și formatori. Abia a doua zi am aflat că avusesem onoarea să fiu însoțită chiar de doamna Hélène Vanthier, responsabilul de stagiul.

Modulele mi le alesesem on line, acum trebuia să mă decid și asupra atelierelor / forumurilor. Cum la majoritatea locurile erau completate, am îndrăznit să-l rog pe profesorul de la „Lire et raconter des histoires” să mă primească. Și dumnealui a fost de o amabilitate extraordinară, deși supraaglomerarea atelierului putea să-i îngreuneze munca.

La sfârșitul primei zile eram chiar fericită: participam la modulele și atelierelor pe care mi le dorisem, aveam parte de profesori minunați! Ce poți râvni mai mult? Și colegile române mi-au zis că-s norocoasă (ele aleseseră altceva, dar au mai schimbat pe parcurs).

Îmi începeam dimineața cu cursul Reginei Llorca – „Pratiques ludiques et créatives”. Totul era ca un spectacol fascinant! Și protagonista, actrița ea însăși (am admirat-o, ulterior, și pe scenă), trecea cu o grație și o abilitate desăvârșită printre ritmurile, rimele, semantica sau polifonia limbii franceze. Ba un calambur, ba un joc de mim, ba un rebus. Și în toate acestea eram cooptați și noi, ne făcea să credem că noi suntem cei care descopeream America!

Cu o măiestrie extraordinară ne-a făcut ca, după două – trei zile, să colaborăm ca și cum ne-am fi cunoscut de-o viață. Nu mai eram doar formabili pe F.L.E., ci „cercetători” în ale lingvisticii contrastive din România, Belgia, Filipine sau Coreea de Sud. Ideile curgeau... Limbajul non-verbal era și el exploatat la maximum. Parcă toți ne descopeream acum talentul actoricesc... Oricum, dădeam tot ce era mai bun în noi pentru a ne ridica la înălțimea doamnei profesor!!!

De la 10³⁰ aveam cursul „Apprendre et enseigner avec la chanson française”, cu domnul profesor Denis Roy. M-au impresionat simplitatea, căldura, deschiderea cu care formatorul ne punea la îndemână o serie de unelte pe care să le folosim la clasă. Fișe pedagogice minuțios elaborate, dar la care accepta orice sugestie venită din partea noastră. Site-uri de pe care putem descărca gratuit cântece, videoclipuri, ce pot fi folosite cu elevii. Interviuri cu personalități din lumea muzicii.

În a doua săptămână am fost invitați să prezentăm și noi câte un cântec în limba națională, pentru ca ceilalți să-l învețe. Și aici am exploatat la maximum potențialul nostru, pata de culoare adusă de fiecare țară. Am terminat cursul ca un grup de prieteni, pe melodia „La cancoillotte” (H.-F. Thiéfaise), îmbiați de aroma vinului de Rhône, savurând delicioasa brânză locală *Cancoillotte*.

„Apprendre et enseigner avec avec l’image et la vidéo”, cu Fanny Dureysseix. Cu un talent pedagogic desăvârșit, doamna profesoară ne purta de la lumea basmelor clasice sau contemporane, la spoturi publicitare sau filme complexe precum „Fabulosul destin al lui Amélie Poulain”. Deși permanent era exploatată latura didactică a suportului video, simțeam că timpul ar trebui să se dilate pentru noi: mereu ne erau provocate inteligența, intuiția, experiența, competențele lingvistice și culturale, creativitatea, măiestria didactică. Lucram mult în echipe, diferite de la o zi la alta, astfel încât până la finalul cursului am descoperit cu cine suntem compatibili și am putea colabora într-un viitor proiect.

Ziua se încheia pentru mine cu atelierul domnului Jean-Christophe Delbende. Și aici totul se desfășura la superlativ. Cu un talent actoricesc înnăscut, maestrul ne-a supus permanent unui examen de introspecție foarte exigent: orice sarcină începea cu delimitarea câtorva puncte esențiale pentru formarea noastră (un lucru pe care l-am reținut în timpul cursului, un punct forte personal pe care vrem să-l exploatăm, un punct pe care dorim să-l ameliorăm, o provocare). La sfârșitul activității eram invitați să comparăm ceea ce ne-am propus cu ceea ce am reușit să realizăm. Am câpătat multă încredere în puterile noastre pentru

că știa să ne canalizeze mereu spre exploatarea lucrurilor pozitive. La acest atelier nu existau „Nu pot”, „Nu-mi iese”, ci doar „Este foarte bine, dar pot ameliora!”.

Am mai participat și la un atelier dedicat cântecului francezesc. Aici nu se făcea deloc teorie, doar se cânta. Două ore de muzică bună, cântece alese cu grijă dintre cele mai valoroase. Încununarea acestei munci a fost faptul că la seara internațională am urcat pe scenă și am cântat, întâi profesorii noștri, apoi noi. Mi-a rămas în minte refrenul aceluia cântec sugestiv pentru tot atelierul – „Quand la place Marulah danse / Tout près de Doubs, à Besançon”.

Această experiență minunată mă va însoți toată viața: am învățat, am „crescut”, am încercat să dau ceea ce am mai bun, m-am descoperit altfel decât mă cunoșteam. Și toate aceste lucruri s-au întâmplat datorită oportunității pe care mi-a oferit-o această bursă, datorită oamenilor extraordinari pe care i-am întâlnit în Franța, dar și la București, la Agenția Națională (câtă deschidere și răbdare au avut să ne explice fiecare detaliu, să ne liniștească temerile la telefon sau pe mail!!!).

Aștept cu nerăbdare să pot aplica din nou, pentru că acum sunt puternic motivată, știu ce pierd dacă nu merg la un astfel de stagiu și-i sfătuiesc pe toți colegii să facă același lucru!!!

Școlarul stângaci

Prof. înv. pr. Elena Mariana Simula
Liceul Teoretic *Emil Racoviță* Techirghiol, Constanța

Dacă copilul dumneavoastră s-a născut stângaci,
considerați că sunteți o persoană cu noroc!
Diana Horsand

Dacă ai un copil stângaci, cel mai important lucru este **să nu încerci să îl corectezi**. A-l forța pe un copil să renunțe la mâna lui dominantă nu face decât să îl încetinească și să îi bulverseze formarea deprinderilor manuale. Imaginează-ți cum ar fi ca tu, dacă ești dreptaci, să fii forțat să faci totul cu stânga. Îmi imaginez că nici tu nu ai mai fi la fel de îndemânat și nici sigur pe tine când vine vorba de executarea diferitelor sarcini de lucru. Forțarea va avea consecințe negative asupra copiilor în însușirea scrisului, cititului, abilităților practice, și chiar în dezvoltarea emoțională. Se spune că a forța un copil stângaci să scrie cu mâna dreaptă este ca și cum i-ai face acestuia un nod în creier.

Având în vedere că majoritatea obiectelor sunt realizate pentru oameni dreptaci, copiii stângaci vor avea un anumit dezavantaj. De aceea, pe cât posibil, încearcă să îi achiziționezi obiectele necesare adaptate stângacilor.

De asemenea, va trebui să adopți o strategie diferită de a-l învăța pe copil anumite deprinderi practice. Fie vei realiza și tu respectiva sarcină cu mâna stângă, fie va trebui să te așezi în fața lui când vrei să îi prezinți o activitate model, pentru ca el să te poată imita, ca în oglindă.

Gena responsabilă de transmiterea preferinței pentru mâna stângă aduce din păcate și anumiți factori de risc. Oamenii de știință au demonstrat că gena care este responsabilă de apariția fenomenului stângăciei determină o predispoziție către anumite boli cum ar fi disgrafie și dislexie. Totuși, având în vedere ca acestea sunt tulburări complexe, care nu depind numai de factori genetici, influențele mediului și a evenimentelor din viață sunt foarte importante în manifestarea lor. Copiii stângaci nu își folosesc preferențial doar mâna stângă, ci și toate membrele și organele de simț aflate în stânga corpului: ochiul, urechea, mâna, piciorul stâng.

Noi cercetări arată că persoanele (și animalele) stângace sunt mai degrabă avantajate, mai ales în situațiile de confruntare (luptă, sport).

Copilul stângaci este special, în măsura în care fiecare dintre noi este special. El poate fi creativ, emotiv, inteligent sau timid, la fel cum poate fi orice copil dreptaci. Fiind în minoritate, el trebuie să se adapteze la lumea de obiecte și de acțiuni ale dreptacilor. În interiorul acestei lumi, el contribuie cu felul lui specific de a realiza anumite lucruri, și chiar poate să modifice situațiile în favoarea lui. În cele din urmă, copilul stângaci este încă o dovadă că suntem cu toți diferiți, și că diversitatea dă culoare vieții.

Scrisul [copiilor stângaci](#) este adesea greu de deprins de cei mici, iar rezultatul se reflectă într-o redactare ușor deviată. Și profesorii au o greutate în a-i învăța pe acești copii să scrie cu stânga ei fiind obișnuiți cu metoda învățării scrisului cu mâna dreaptă, mai ales dacă și ei sunt dreptaci. Cu exercițiu și îndrumări corecte din partea învățătorului și a părintelui, scrisul cu mâna stânga poate fi la fel de estetic și ordonat ca al copiilor dreptaci.

Dacă micuții stângaci sunt lăsați să scrie de la sine cu mâna stângă, fără a fi îndrumați spre un tipar corect de scriere și fără a respecta reguli importante în cazul redactării cu mâna stângă, atunci scrisul poate deveni greu și ilizibil.

Copilul poate dezvolta un mod de a scrie inconfortabil, ineficient, încet și dezordonat. Dacă nu este corectat la timp, va rămâne cu acest scris și la maturitate.

Cei mai importanți factori în scrierea corectă la copiii stângaci sunt:

- poziția hârtiei de scris;
- poziția brațelor și a încheieturii mâinilor;
- apucarea instrumentului de scris.

Poziția hârtiei de scris

- Pentru un copil stângaci, hârtia trebuie poziționată la stânga liniei mediene a corpului copilului.
- Ea trebuie să fie înclinată (spre dreapta) astfel încât colțul drept de jos al foii să fie mai aproape de copil decât cel din stânga. Este important ca foaia să fie înclinată pentru că în procesul scrisului este implicat întregul braț, nu numai mâna: încheietură, cot, umăr.
- Brațul copilului trebuie să fie poziționat la stânga față de linia mediană a corpului micuțului.
- Brațul trebuie să fie perpendicular pe foaie, astfel încât linia brațului și marginea de jos a hârtiei să formeze un unghi drept, de 90 de grade. De asemenea, el trebuie să fie bine întins și nu îndoit.

Când începe să scrie (de la stânga la dreapta la fel ca dreptacii), brațul trebuie să fie poziționat în unghi de 90 de grade pe foaie, dar cât mai în stânga foii (la capăt de rând), iar când termină rândul, brațul trebuie să ajungă în dreapta, în fața copilului. Foaia trebuie înclinată astfel încât vârful din dreapta sus să fie poziționat fix în dreptul liniei mediene a corpului (poți trasa o linie mediană perpendiculară imaginară în fața copilului sau chiar cu un creion, pentru a-ți da seama cum trebuie să fie și pentru ca și copilul să înțeleagă mai bine).

Poziția brațelor și a încheieturii mâinilor

Poziția brațelor trebuie să fie, așa cum am spus mai sus perpendiculară pe foaie formând un unghi drept cu marginea de jos a foii. Este important ca micuțul să fie învățat să își țină brațul relaxat și încheietura dreaptă. În niciun caz copilul nu trebuie să îndoie încheietura mâinii atunci când începe să scrie. Stângacii au tendința de a curba încheietura ușor spre dreapta atunci când pun stiloul pe hârtie și încep să scrie. Total greșit! Învăță copilul să țină încheietura dreaptă, ea trebuie să fie în prelungirea brațului, să formeze cu acesta o linie perfect dreaptă.

Apucarea corectă a instrumentului de scris

Instrumentul de scris stă în mâna stângacilor altfel decât la dreptaci. El trebuie ținut un pic mai de sus, pentru ca micuții să aibă o vizibilitate asupra scrisului și pentru a nu întinde cerneala și mângăli hârtia cu mâna care trece peste scris pe măsură ce acesta scrie literele. Specialiștii susțin

că este indicat să desenezi un punct de demarcație pe stilou la o distanță de 3.5-3.8 cm de peniță. Învăț-l să apuce stiloul astfel încât degetele să fie deasupra aceluși punct. Este indicat ca nicio părțică a degetelor să nu depășească punctul de demarcație.

Copiii au tendința să țină foarte strâns instrumentul de scris. Acest lucru nu îi face decât:

- să încordeze mâna foarte tare;
- să obosească imediat;
- să îi doară mâna;
- să devină iritați;
- să renunțe repede la a mai exersa scrisul.

Spune-i și arată-i că este important să relaxeze mâna și să nu strângă foarte tare stiloul pentru că îl va dura mâna. Odată ce încep să scrie literele, ele vor fi îndreptate spre stânga și ușor mai mari decât trebuie. Lasă-l să scrie astfel pentru că scrisul se micșorează pe măsura ce micuțul își dezvoltă sistemul motor și exersează mai mult scrisul.

Literele la copiii stângaci nu se învață în același mod ca la cei dreptaci.

Cea mai indicată modalitate prin care copilul reușește să scrie corect literele pe hârtie este "în oglindă". Stai în fața lui și scrie o literă. Pune-l să te imite. Lui îi va fi mai ușor să te imite din această poziție și le va scrie corect.

Bibliografie:

- Burlea, G.- Tulburările limbajului scris-citit. Iași: "Polirom", 2007.
- Ștefanache, F., Neurologie clinică. Iași: Edit. Universității de medicină și Farmacie „Gr. T. Popa”, 1997.
- www.copilul.ro/copii-3-6-ani/.../Copilul-stangaci-cum-il-inveti-sa-scrie-

COMPETIȚIE VERSUS COLABOARE ÎN ACTIVITATEA PRACTICĂ

Prof. Laura Cehan
Liceul Teoretic *Emil Racoviță* Techirghiol, Constanța

Competiție sau cooperare? Dintre aceste două concepte care ar fi mai potrivit pentru succesul unei activități de învățare sau chiar în viața de zi cu zi ?”

Putem spune că prin competiție înțelegem motivația de a fi mai bun, o stimulare de a-ți depăși propriile limite, o modalitate de a promova cele mai înalte aspirații, de a te face remarcant din rândul celorlalți. Competiția are ca avantaje efectele pozitive în plan motivațional, dar de cele mai multe ori se constituie într-un factor ce determină conflict și comportamente agresive de grup. Competiția desemnează „căutarea simultană a aceluiași scop de către doi sau mai mulți actori interdependenți, astfel încât probabilitatea ca unul dintre aceștia să-și atingă scopul crește, în timp ce probabilitatea celuilalt descrește” .

Cooperarea însă desemnează interacțiune, bună înțelegere, posibilitatea de a comunica cu ceilalți, de a căuta încredere în forțele proprii. În cadrul colectivului, elevii interacționează unii cu ceilalți, ajungând să dobândească o mai mare deschidere către acumularea de cunoștințe atunci când colaborează între ei.

În cazul în care se desfășoară o activitate, membrii unui grup se pot încadra în una dintre următoarele tendințe: o atmosferă de cooperare (când părțile implicate își văd scopurile ca fiind în concordantă) și o atmosferă de competiție (când părțile implicate își văd în mod reciproc scopurile ca fiind contradictorii).

De cele mai multe ori activitățile în grup sunt bazate mai mult pe competiție și mai rar pe cooperare. Făcând referire strict la domeniul turismului și alimentației utilizând doar structura individualistă nu se creează întotdeauna o motivație deosebită, nu este stimulată prea mult formarea deprinderilor și a abilităților necesare comunicării și interacțiunilor cu ceilalți.

În fiecare an școlar elevii de clasa a XI-a profil tehnologic, tehnician în gastronomie, au un avantaj pentru formarea lor profesională reprezentat de mai multe ore de instruire practică și laborator tehnologic ce pot fi combinate de așa manieră încât ei pot să își desfășoare activitatea două zile pe săptămână în laboratorul de gastronomie.

Anul acesta am avut plăcuta surpriză să descopăr elevi cu har adevărat pentru meseria de bucătar dar și elevi dornici de se perfecționa în acest domeniu care, colaborând, au ajuns să se cunoască suficient de bine încât să realizeze împreună o temă de lucru complexă într-un timp relativ redus. Cei care își motivează foarte bine colegii să colaboreze și să cerceteze împreună

tainele bucătăriei și cărora nu le este teamă să experimenteze preparate noi sunt elevii Robescu Georgiana și Dragomir Mihăiță din clasa a XI-a B.

În cadrul grupului de practică există însă și o competiție în a da startul realizării preparatelor, cine are ideea cea mai potrivită, cine poate face mai bine un anumit preparat sau cine stăpânește mai bine o anumită tehnică culinară. Din momentul în care această competiție s-a încheiat rămâne calea deschisă pentru cooperare și astfel iau naștere câteva minunății gastronomice la realizarea cărora contribuie toată grupa în diferite etape ale procesului tehnologic. Fiecare membru al grupului va colabora, fie că într-o zi este cel care amestecă în tigaia de pe foc

iar în altă zi va curăța și tăia legumele sau va spăla vasele la finalul activității.

În cadrul acestui domeniu cooperarea este vitală atât pentru reușita unor preparate culinare savuroase cât și pentru bunul mers al unei unități de alimentație în general. Cooperând cu colegii de grupă acești elevi se pregătesc pentru viitorul lor, când vor coopera cu colegii de serviciu, ușurându-și singuri activitatea comparativ cu varianta de a demonstra în permanență "Eu sunt cel mai tare, eu sunt indispensabil!".

Bibliografie

Milcu, M., (2005), Psihologia relațiilor interpersonale. Competiție și conflict. Abordare dinamică, Editura Polirom, Iași

IDENTITATE ȘI ALTERITATE în spațiul cultural românesc

Prof. Mihaela Airinei
Liceul Teoretic *Emil Racoviță* Techirghiol, Constanța

Identitatea în spațiul culturii rezultă din eternitatea valorilor românești, unele dintre ele având caracter universal. Acest tip de identitate rezistă în timp, dar nu este o identitate absolută. *Alteritatea* în spațiul cultural reprezintă întâlnirea și acceptarea celuilalt. Acest tip de acceptare presupune conștientizarea diferențelor esențiale, dar care pot funcționa împreună. Cultura românească a experimentat acum mult timp identitatea și alteritatea ceea ce a condus la îmbunătățirea sa continuă. Acest lucru a fost posibil datorită conviețuirii românilor cu celelalte etnii și datorită relației pe care o avem cu popoarele învecinate. În zilele noastre *identitatea* și *alteritatea* prezentate în spațiul cultural românesc reprezintă o stare de normalitate, o expresie a libertății de creație.

Termenii de „identitate”, „alteritate”, „spațiu cultural” descriu lucruri diferite pentru stări diferite, pe care o națiune le poate avea la un moment istoric dat. Dar nimic nu este pur și simplu întâmplător în relația dintre cei trei termeni, ci un efect al unei deveniri îndelungate și, poate, mult așteptate. Este necesar ca acest șir de stări să creeze consistența unei vieți, întrucât și viața națiunilor, ca și cea a înșilor, este o deschidere în spațiu și timp a unui permanent miracol care este viața însăși. Ce este spațiul cultural? Dar spațiul cultural românesc?

În aparență este ușor de răspuns la aceste întrebări, dar în realitate este nevoie de toate cunoștințele posibile, de la cele istorice până la cele de geografie spirituală. Spațiul cultural ar putea fi definit ca spațiu al umanității, așa cum poate fi acesta înțeles ca un loc al creației umane extrem de diverse. Spațiul cultural românesc poate fi definit ca toposul în care s-au întâlnit, într-un mod fericit, românii cu un mediu geografic aparte, unic, unde a căpătat sens o existență istorică și s-a construit o realitate spirituală bazată pe intuițiile cele mai adânci. Se știe că o preocupare aparte pentru această problemă a avut-o Lucian Blaga în perioada interbelică: „Să numim acest spațiu-matrice, înalt și indefinit ondulat, și înzestrat cu specificul accentelor ale unui anumit sentiment al destinului: spațiu mioritic”. Acesta are meritul de a fi determinat elementele esențiale pentru o matrice stilistică a culturii române: *doina, plaiul, dorul*. Ne putem noi azi înfățișa lumii cu aceste elemente care l-au definit pe român de-a lungul veacurilor și cât de mult vom fi noi înțeleși prin ele? Pot cele trei elemente, menționate de Lucian Blaga, să definească identitatea culturală a românilor, într-un moment în care cei mai mulți dintre noi își doresc o nouă existență în lumea Europei? Răspunsul la aceste întrebări nu trebuie legat doar de dorințele noastre întrucât încă nu avem un suficient exercițiu al pluralismului. Se afirmă, în urma unor studii, „că valorile europene (între care sunt citate: pluralismul, drepturile minorităților, egalitate dintre bărbați și femei, libertatea, democrația, toleranța, non-discriminarea, drepturile omului, egalitatea, respectul pentru lege, sprijinul pentru regimuri mai puțin dezvoltate, justiția, demnitatea umană ș.a.) nu sunt totdeauna respectate în România”. Nu știm cât adevăr este în astfel de afirmații, dar ele pun în discuție dacă noi suntem pregătiți să acceptăm ieșirea în lume, adică de pășirea propriei identități culturale și acceptarea, fără rezerve, a *diferitului*. Pentru o astfel de acceptare este necesar să înțelegem cu adevărat propria noastră identitate, așa cum ea s-a remarcat în timp, trecând prin structuri sociale care au evoluat odată cu modernizarea istoriei. Prin această înțelegere se va întări ceea ce credem că suntem noi cu adevărat. Pot fi remarcate două criterii de determinare a identității, după cum remarcă Derek Parfit, și anume: un *criteriu fizic* și un *criteriu psihologic*.

Alteritatea este o categorie filosofică prin care este posibilă trecerea de la Unu la Multiplu. *Identitatea* și *alteritatea* reprezintă o dualitate metafizică fundamentală, de caracter formal. Problema identității luată separat, dacă acest lucru este posibil, este problema Unu-lui, așa cum aceasta a fost presupus de către unii gânditori antici, aflat în in-distinția Individualului cu Generalul. **Alteritatea nu este posibilă fără cuplajul ei cu identitatea, pe care nu o anulează ca atare, ci o presupune și o întărește.**

Noua filosofie a comunicării școlare din perspectivă interculturală

Cea care va trebui atunci să intervină în evoluția culturii și bineînțeles a comunicării interculturale și a dezvoltării persoanei formate în spiritul celei „de-a treia culturii” va fi educația. Umanitatea vede în educație, ca practică socială curentă și permanentă, un „instrument indispensabil pentru a atinge idealurile păcii, libertății și dreptății sociale”.¹

¹Delors, J. (coord), Comoara lăuntrică, Raportul către UNESCO al Comisiei Internaționale pentru Educație în secolul XXI, Iași, Ed. Polirom, 2000, p. 10.

Dincolo de aceasta, educația este o expresie a afecțiunii noastre față de copii și tineri, și o încercare de a-i pregăti pentru a-și ocupa locurile cuvenite în sistemul educativ, în familie și în comunitatea locală și națională. Se impune astfel, ca educația să aibă o atitudine înțeleaptă față de schimbările și mutațiile profunde, complexe și interdependente ce caracterizează societatea contemporană. Mult timp inerțială, tradiționalistă și conservatoare, educația își asumă astăzi responsabilitatea de a trasa hărțile unei lumi în continuă mișcare, și de a pune la dispoziția oamenilor instrumente de orientare cu ajutorul cărora aceștia să-și găsească propriul drum.²² Ca urmare a acestei asumări, au apărut în sfera educației *teorii și practici educaționale* care reflectă schimbările de paradigmă existențială și societală ale omului postmodern. Între acestea se află și *educația interculturală*, ce susține și cultivă toleranța activă între culturi, coexistența plurală și pluralismul spiritual. În încercarea de a depăși limitele sistemului tradițional de educație și a veni în întâmpinarea unor stări de fapt: societatea europeană pluriculturală, cultura planetară, dar și „disculturalismul” social, școala vine cu un „sflu” nou - interculturalismul. Interculturalismul este un nou mod de abordare a realității sociale ce presupune așezarea pluralismului cultural în cadrele unei filosofii umaniste, ce vizează toate domeniile vieții.

În prezent, interculturalismul presupune o analiză factorială a realității contemporane, complexe și fluide, secondată de o hermeneutică filosofică, legată de necesitatea conceptualizării fenomenului interculturalității.

Școlii îi revine rolul de a reflecta în curricula caracteristicile postmodernității și ale globalizării, de a educa formatorii și formabilii pentru a descoperi și a înțelege unitatea existențială a omenirii pe această planetă. După monismul și etnocentrismul școlii din perioada anterioară, educația interculturală reprezintă o adevărată „dinamitare” a curriculei, impunând o reconsiderare, o reinterpretare și o reformulare a scopurilor, conținuturilor, strategiilor și sistemelor sale de evaluare. *Interculturalitatea aduce cu sine o nouă matrice a comunicării, ce presupune o deschidere de la comunicarea interpersonală și socială spre comunicarea interculturală.* Aceasta din urmă, presupune capacitatea de a negocia semnificațiile culturale și sistemul de valori, cultivarea unei atitudini tolerante, de deschidere și permisivitate la diversitate. Se impune o schimbare de paradigmă în care **Eul** și **Altul** sunt complementari și conviviali. Iar dacă a învăța să te exprimi înseamnă a învăța să gândești, atunci comunicarea în perspectivă interculturală înseamnă a renunța la monologul cultural în favoarea dialogului cultural polifonic, și a-ți reprezenta alteritatea pe principiul „toți diferiți, toți egali”. Din perspectiva integrării europene și euro-atlantice școala trebuie să-și propună ca scop asigurarea coerenței existențiale și a identității individului în condiții de eficiență socială și interculturală. Identitatea și alteritatea sunt inseparabile și coevolutive, iar identitatea se va desface și se va reface permanent, în funcție de circumstanțele în care va activa subiectul. Se impune ca indivizii să fie abilitați în a gestiona prompt și eficace și aceste fenomene. Educația interculturală presupune, pe de-o parte *asigurarea unei comunicări autentice cu sine și a lua cunoștință cu propria identitate culturală*, iar pe de altă parte *comunicarea cu un alter, individ sau grup*, care permite construcția activă a identității de cetățean al Europei și al lumii. Formarea competenței de a intra în raport eficient cu *alteritatea*, fără disoluția propriei *identități*, presupune întărirea spiritului critic și cultivarea reflexivității față de experiența cotidiană, prin angajare conștientă în procesul definirii de sine prin întâlnirea cu altul. *Eficiența comunicării școlare în perspectivă interculturală* implică diminuarea incertitudinii și a anxietății legate de alteritate și construcția unei noi scheme perspective a celuiilalt, ce se cere experimentată la clasă. Eludarea etnocentrismului și deschiderea spre pluralismul cultural implică o decentrare a teoriilor educației și ale comunicării, de pe emițător pe receptor. **Principiul priorității receptorului este poate principiul călăuzitor al educației interculturale.** Receptorul este creator de sensuri în comunicare, uneori cu totul altele decât cele scontate de emițător. Iată de ce, a decodifica sistemul de referință și sistemul de valori al receptorului este o obligație pe care emițătorul trebuie să-și o asume în momentul comunicării interculturale. *Disponibilitatea* de a negocia sensurile este și ea strict necesară pentru optimizarea comunicării interculturale. Dacă școala nu va face proba faptului că trăiește și aplică ceea ce propagă, nu se va bucura de credibilitate. Toleranța la diversitate nu se poate învăța decât într-o școală în care discursul liberal și atitudinea liberală față de elev sunt convergente, în sensul încrederii în *celălalt*, al acceptării necondiționate a acestuia. Adevărata provocare este poate aceea, de a oferi experiențe de comunicare optimizatoare, care să permită ieșirea din sine și deschiderea spre celălalt, ceea ce poate implica uneori lupta cu propriile prejudecăți și stereotipuri și reconsiderarea acestora. Aceste experiențe relevante ce permit autoanaliza și autoresponsabilizarea pentru ceea ce sunt și ceea ce gândesc își pierd din semnificație dacă școala nu facilitează formarea și exersarea competențelor de participare și influențare a vieții comunitare. O comunicare interculturală autentică presupune uneori părăsirea băncilor școlii și participarea efectivă la programe comunitare susținute de organizații guvernamentale sau ONG-uri. Aceste demersuri facilitează transferul competențelor interculturale dincolo de zidurile școlii. Numai printr-o sinergie a resurselor școlii, ale comunității și ale organizațiilor locale și internaționale, putem facilita construcția la elevi a unei perspective de înțelegere a lumii și a diversității culturale în acord cu valorile filozofiei umaniste. A abilita elevii în a aborda autonom, flexibil și eficient realitatea interculturală contemporană, iată care este piatra de încercare a educației interculturale. Și dacă „interculturalul este domeniul în care atitudinile sunt

²²Delors, J., idem, p. 69.

mai importante decât savoir-urile sau didacticele³³, atunci când nu se preocupă de fenomenul interculturalității școala „comunică”: neînțelegerea filozofiei pluralismului cultural, lipsa de orientare prospectivă, având în vedere Casa Comună a Europei și fenomenul globalizării, lipsa de coerență între politica educativă și practica educativă, lipsa de receptivitate față de realitatea cotidiană. Când privește educația interculturală în școala românească, ea se desfășoară mai degrabă în registrul implicitului și al naturalului, fiind expresia unei opțiuni ideologice, filozofia pluralismului cultural, și a uneia politice, integrarea în structurile comunitare transnaționale. *Precaritatea statutului* acestei dimensiuni curriculare derivă și din poziția marginală a educației interculturale, reflectată în discipline opționale sau facultative, depinzând de inițiativa individuală a profesorului, insuficient abilitat. Deschiderea politicii curriculare a facilitat cel mult abordări inter și transdisciplinare, la nivelul unor discipline opționale, iar de curând introducerea problematicii în formarea cadrelor didactice. *Interculturalismul* este o filosofie ce a prins contur în ultimii 20 de ani. Acum este poate momentul ca ea să prindă viață și în școală, pentru că este mai limpede ca oricând că „trebuie să renunțăm la a identifica educația cu o cultură anume...”, după cum subliniază și Alain Touraine.⁴

O școală interculturală reprezintă un spațiu pătruns în toate articulațiile sale de diversitate și de modalități adecvate de respectare a acesteia, este un „organism” viu care se exprimă numai prin elemente statice, ci și prin interrelaționări cotidiene, comunicări și schimburi culturale permanente.

„Portretul – robot” al școlii interculturale:

- școala interculturală reprezintă un spațiu al comunicării și al respectului pentru cei diferiți;
- toți elevii sunt valorizați și stimulați să-și dezvolte propriul potențial, au oportunități egale de învățare, sunt favorizate interacțiunile între elevi, schimbul cultural, munca în echipă;
- cultura școlii este favorabilă promovării diversității; principiul respectului pentru diferențe sau cel al egalității șanselor fundamentează toate acțiunile și ineracțiunile din școală;
- cadrele didactice promovează dialogurile interculturale în interiorul clasei; prin valorificarea specificității fiecărui elev și gestionează adecvat diferențele culturale dintre medii;
- în școală se desfășoară activități școlare și extrașcolare care solicită adecvat toate categoriile de elevi, care țin cont de specificul acestora, de resursele culturale pe care aceștia le pot aduce în spațiul școlii, din comunitatea din care fac parte;
- curriculumul este intercultural, atât în dimensiunile sale explicite, dar și în ceea ce privește aspectele „ascunse”;
- mediul de învățare al școlii stimulează dezvoltarea și participarea adecvată la viața școlară a fiecărui elev, indiferent de apartenența sa culturală; în școală funcționează clase multiculturale, echilibrat structurate și nicidecum segregate pe criterii etnice;
- în spațiul clasei sunt organizate grupuri mixte din punct de vedere cultural, fără separarea elevilor minoritari în spatele clasei sau în poziții dezavantajoase;
- școala este a tuturor elevilor și a întregii comunități.

BIBLIOGRAFIE

1. CIOLAN, L., *Pași către școala interculturală – ghid de educație interculturală pentru cadrele didactice*, Editura Corint, București, 2000
2. CUCOȘ, C., *Educația. Dimensiuni culturale și interculturale*, Editura Polirom, Iași, 2000
3. DASEN, P., *Fundamente științifice ale unei pedagogii interculturale*, în *Educație interculturală*, Editura Polirom, Iași, 1999
4. NEDELICU, A., *Învățarea interculturală în școală – ghid pentru cadrele didactice*, Editura Humanitas Educațional, București, 2004
5. ULRICH, C., *Managementul clasei. Învățare prin cooperare – ghid pentru profesor*, Editura Corint, București, 2000.

³Văduva, D., M., *Formarea interculturală a profesorului și capcanele implicitului psihosocio-cultural*, în Cozma, T. (coord). *O nouă provocare pentru educație: interculturalitatea*, Iași, Ed. Polirom, 2001, p.212. 89

Valorificarea inteligențelor multiple în învățământul primar

Prof. înv. pr. Nicoleta Claudia Grigore
Liceul Teoretic *Emil Racoviță* Techirghiol, Constanța

MOTTO:

“ Ceea ce copiii sunt capabili să facă azi împreună, mâine vor fi capabili să facă singuri.”

L. S. Vygotsky

Mai mult ca oricând, societatea contemporană e marcată de o explozie informațională de intensitate și amploare fără precedent. Această realitate evident trebuie să declanșeze în conștiința cadrelor didactice o întrebare fundamentală: cum putem să-i pregătim cel mai bine pe elevi pentru o viață democratică și productivă proprie secolului în care trăim? Cu toții știm că o bună cunoaștere a copiilor din punct de vedere psihopedagogic care să reflecte trebuințele, aspirațiile lor este primul pas și constituie baza unei educații eficiente. Astfel, diferite activități bazate pe metodele de gândire critică, s-au dovedit a fi interesante, înlăturând rutina. Conform tradiției, în activitatea didactică folosim des expresii ca „este un elev foarte talentat la pictură” etc. și suntem tentați să-i considerăm „inteligenți” pe cei care obțin rezultate superioare la disciplinele de învățământ cu caracter științific, iar pe ceilalți să-i considerăm „talentați”.

Contrazicând afirmația că rațiunea, logica și cunoașterea nu sunt sinonime, H. Gardner, propune o nouă viziune asupra inteligenței. Teoria lui Gardner justifică ceea ce se poate constata, de altfel, în activitatea cotidiană a fiecăruia, că nu învățăm în același mod, că avem stiluri diferite și atitudini de învățare diferite și, ca urmare, avem nevoie de un tratament diferit, individualizat, pe tot parcursul procesului de instruire și formare. Pe parcursul vieții omul se confruntă cu variate situații de învățare, iar el o va alege pe cea care se potrivește cel mai bine pentru a realiza o învățare eficientă. Performanțele sale în învățare vor fi astfel, în mod evident, amplificate. Limitarea șanselor la experiențe de învățare variate pot duce la reducerea inteligenței, știut fiind că acele zone ale creierului uman care nu sunt folosite se dezactivează ducând în mod evident la reducerea potențialului de învățare.

Teoria inteligențelor multiple impune ca educatorii să recunoască și să educe o gamă largă de talente și abilități. Ei trebuie să structureze prezentarea materialului într-un stil care să angajeze majoritatea tipurilor de inteligență. La naștere omul posedă, în aproximativ egală măsură, cele opt tipuri de inteligențe, însă elevii vor veni la școală cu grade diferite de dezvoltare a acestora, determinate de experiențele socio-culturale cu care s-au confruntat. De aici putem concluziona că fiecare copil va avea un set personal de puncte „forte” și puncte „slabe”. Așa se explică de ce este ușor sau dificil pentru un elev să asimileze informația când este prezentată într-o modalitate particulară.

Teoria inteligențelor multiple oferă un număr mare de instrumente didactice a căror utilizare asigură centrarea demersului didactic pe elev. Tehnicile și materialele utilizate în procesul instructiv-educativ pot fi grupate în funcție de tipul de inteligență predominant.

Pentru valorizarea cât mai eficientă a potențialului creator al fiecărui copil, trebuie ca fiecare cadru didactic să identifice acel set de abilități/ talente pe care Gardner le numește “inteligențe”. Toți indivizii posedă fiecare din cele opt tipuri de inteligențe (verbală/ lingvistică, logico-matematică, vizuală/spațială, ritmică/muzicală, corporală/kinestezică, interpersonală, intrapersonală, naturală) într-o anumită măsură. La nivel individual ele apar în combinații, fiecare individ fiind de fapt „o colecție de inteligențe”. Și pentru că elevii au profiluri de inteligență diferite, școala trebuie să conceapă o educație care să maximalizeze potențialul intelectual al fiecăruia.

Pentru a argumenta cele afirmate, voi exemplifica o serie de sarcini didactice care stimulează dezvoltarea inteligențelor multiple ale fiecărui copil și care permit valorizarea tuturor elevilor, inclusiv a elevului cu dificultăți de exprimare, oferindu-le tuturor șansa de a avea satisfacția propriei reușite. Munca în echipă, forma de activitate predominantă, facilitează învățarea prin cooperare, elevii cu profil de inteligență asemănător fiind stimulați să interacționeze, să-și exprime păreri proprii, să colaboreze cu colegii în realizarea acestor sarcini de învățare și să se simtă parte integrantă a unui cerc care le pune în valoare aptitudinea/talentul.

În cadrul orei de geografie, elevii clasei a IV-a A au fost împărțiți în 4 grupe, astfel:

<p>1. <u>Inteligența lingvistică</u> GRUPA SCRITORILOR</p> <p>Scrieți un cvintet pornind de la cuvântul ”Câmpie”.</p> 	<p>2. <u>Inteligența logico – matematică</u> GRUPA MATEMATICIENILOR</p> <p>Doi munți din România au împreună 3 011 m. Știind că unul este de 5 ori mai înalt decât celălalt și încă 209 m, să se afle înălțimea fiecărui munte. Cum se numesc munții care au înălțimile pe care le-ați aflat?</p>
<p>3. <u>Inteligența naturalistă</u> GRUPA GEOGRAFILOR</p> <p>Scrieți câte trei orașe care se găsesc în Câmpia Română și Câmpia de Vest. Identificați-le pe</p>	<p>4. <u>Inteligența artistico - plastică</u> GRUPA ARTIȘTILOR</p> <p>Elevii primesc o fișă cu harta României și trebuie să coloreze corespunzător formele de</p>

hartă.

relief din țara noastră.

Teoria inteligențelor multiple permite aplicarea operațională a Taxonomiei lui Bloom la activitatea de învățare, iar din corelarea acestora am formulat sarcinile de lucru pentru realizarea obiectivelor propuse⁴.

În concluzie, putem spune că:

- fiecare elev este unic, diferit de ceilalți;
- fiecare elev învață în felul lui;
- tipurile de inteligență se dezvoltă diferit la elevi;
- nu trebuie să judecăm (apreciem) elevii după ceea ce nu știu/nu pot, ci după ceea ce știu/pot (potențialul individual).

TEORIA INTELIGENȚELOR MULTIPLE ne ajută să ne cunoaștem mai bine elevii și să alegem pentru aceștia cele mai bune metode pentru a eficientiza procesul de predare – învățare – evaluare.

BIBLIOGRAFIE:

1. Breben, S., Goncea, E., Ruiu, G., Fulga, M., *Metode interactive de grup*, Ed. Arves, Craiova, 2009;
2. Dumitriu G., Dumitriu, G., *Psihopedagogie*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 2003, pag. 135, 136;
3. Gardner, N., *inteligente multiple. Noi orizonturi*, Ed. Sigma, București, 2006;
4. Revista *Învățământul primar*, Nr. 4/2003, Ed. Miniped, București.

⁴*Psihopedagogie*, G. Dumitriu, C. Dumitriu, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 2003- pag. 135, 136

Modalități de organizare a învățării prin cooperare

Prof. înv. pr. Viorica Niculescu
Liceul Teoretic *Emil Racoviță* Techirghiol, Constanța

Cooperarea este o formă de învățare, de studiu, de acțiune reciprocă, interpersonală/intergrupală, cu durată variabilă care rezultă din influențările reciproce ale agenților implicați.

Învățarea prin cooperare este bazată pe sprijin reciproc, pe toleranță și pe efort susținut din partea tuturor către același scop, bazându-se pe principii ce presupun interdependență reciprocă, responsabilitate individuală, interacțiune față în față și împărțirea sarcinilor de grup, urmată de reflectarea asupra modului cum se vor rezolva sarcinile de către fiecare membru în parte și de către colectiv.

Învățarea prin cooperare stimulează participarea elevilor și ameliorarea rezultatelor școlare, elevii devin colegi ce învață împreună, uneori în perechi, alteori în grupuri mici, pentru a rezolva una și aceeași problemă, pentru a exploata o temă nouă sau pentru a crea idei noi. O funcție importantă a învățării prin cooperare este aceea că stabilește un echilibru în competiția indusă de învățământul tradițional și necesită creșterea abilităților de lucru în echipă, de cooperare. În funcție de imaginația și creativitatea fiecărui cadru didactic se pot adapta și folosi diferite metode de învățare prin cooperare, în mod accesibil elevilor din clasa pregătitoare și I-IV.

Există multe strategii care promovează învățarea prin cooperare și care sunt, în același timp, foarte ușor de orchestrat. Ele sunt excelente pentru a-i obișnui pe elevi să lucreze în perechi și în grupuri mici:

➤ Predicțiile în perechi

Acestea pot fi folosite la diferite materii. În exemplul următor, strategia este folosită la o lecție de matematică, în care se vor rezolva probleme printr-o anumită metodă. Înainte de a se formula prima problemă, se va cere elevilor să compună individual o problemă pe baza unor date, care pot fi numere și cuvinte din prima problemă ce va fi rezolvată.

Se oferă timp de lucru 5 minute, după care elevii pot comunica în perechi textul problemei compuse. După enunțarea problemei de către învățător, elevii o vor compara cu propria problemă compusă, iar cei care au formulat-o asemănător se vor anunța.

Această strategie poate fi folosită pentru introducerea într-o lecție, trezind interesul și curiozitatea elevilor, precum și stimulându-le creativitatea.

➤ Formulați-comunicați-ascultați-creați

Această tehnică (Johnson, Johnson & Bartlett, 1990) este tot o activitate în care partenerii formulează întâi răspunsuri individuale, apoi le comunică partenerului, îl ascultă pe acesta și, în final, creează, împreună cu partenerul, un răspuns sau o perspectivă nouă, ca urmare a discuțiilor. Metoda este foarte răspândită și poate avea multiple utilizări, îndemnându-i pe elevi să facă un efort de gândire.

➤ Creioanele la mijloc

Când elevii încep să-și expună ideile în grupul tipic de învățare prin cooperare (3-7 membri), fiecare elev își semnalează contribuția punându-și creionul pe masă. Acel elev nu mai are dreptul să vorbească până când toate creioanele se află pe mijlocul mesei. Toți membrii grupului sunt egali și nimeni nu are dreptul să domine.

Profesorul poate alege un creion și poate întreba în ce a constat contribuția posesorului.

➤ ***Echipe-jocuri-turniruri***

Această tehnică presupune învățarea prin cooperare și apoi aplicarea individuală a celor învățate într-un joc competitiv. Mai exact, se formează "echipe-casă" eterogene (adică grupuri cu abilități mixte), care învață sau recapitulează ceea ce s-a învățat. Apoi, elevii se mută în echipe de turneu omogene (adică grupuri cu abilități egale) pentru a se întrece într-un joc bazat pe cele învățate. În mod obișnuit, jocul constă în a răspunde la întrebări. Pentru fiecare răspuns corect, fiecare elev câștigă un punct. După turneu, fiecare elev se întoarce în echipa-casă cu un anumit scor. Echipa însumează aceste scoruri și își calculează punctajul, iar apoi se stabilesc echipele câștigătoare.

Pe lângă faptul că le oferă elevilor posibilitatea de a-și exersa deprinderile de învățare în colaborare, metoda dă posibilitatea formării și exersării unor deprinderi sociale, printre care sportivitatea. Înainte de a începe turnirurile, trebuie discutat cu elevii ce înseamnă spiritul sportiv, cerându-li-se să dea exemple concrete. Acest fapt va crește probabilitatea ca elevii să se ia la întrecere într-un mod prietenesc.

Exemplu de instrucțiuni pentru ***Echipe-jocuri-turniruri***

1. Alegeți un nume pentru echipă (3 jucători);
2. În echipa voastră recapitulați tabla înmulțirii. Timp 10 minute;
3. Treceți în echipele de turnir (3 persoane);
4. Fiecare echipă de turnir primește:
 - Un plic cu întrebări;
 - Fișă pentru punctaj;
 - Trei roluri: Cel care întreabă-citește întrebările;
Cel care răspunde-răspunde la întrebări;
Cel care consemnează - marchează punctele pentru răspunsurile corecte pe fișa de punctaj.

(Rolurile și materialele se schimbă după fiecare tură. Fiecare elev răspunde la un număr de 5 întrebări);

5. Întoarceți-vă în echipele-casă cu scorul personal;
6. Calculați scorul echipei însumând scorurile individuale. Treceți totalul pe fișa cu scorul echipei-casă și dați-o apoi învățătorului, care va anunța echipa câștigătoare

Bibliografie

1. Oprea, Crenguța Lăcrămioara (2009) – *Strategii didactice interactive*, Editura Didactica și Pedagogică, București
2. Pânișoară, I.O. (2006) – *Comunicarea eficientă*, Editura Polirom, Iași

Să prețuim natura

Prof. Daniela Dumistrăcel
Liceul Teoretic *Emil Racoviță* Techirghiol, Constanța

Dacă te gândești la ziua care va urma – ia-ți de mâncare
Dacă te gândești la anul care va urma-plantează un copac
Dacă te gândești la secolul care va urma-educă copiii.
Proverb chinezesc

Natura este cea care dă viață, care întreține viața. Ea are atât de multe să ne ofere, oare noi de ce nu am încerca să o răsplătim? Este chiar atât de greu să o îngrijim?

Dragostea pentru natură trebuie să fie o componentă esențială a comportamentului uman. Mediul înconjurător reprezintă totalitatea factorilor externi în care se află ființele și lucrurile.

Pentru a menține un anumit echilibru, între oameni și Natură trebuie să existe permanent o relație bazată pe egalitate și respect. Natura ne respectă necondiționat, rămâne ca și noi să fim alături de ea, să o ajutăm întotdeauna.

Încercăm să îmbunătățim modul de gândire al copiilor, al celor din jurul nostru deoarece considerăm că e timpul pentru o schimbare, e timpul să luăm atitudine, să ne convertim felul de a gândi și de a acționa, deoarece trebuie să ne dăm seama că o facem tot pentru noi și pentru generațiile ce vor urma. E timpul ca noi să fim sensibili la problemele mediului, să adoptăm un comportament adecvat față de natură, să încercăm să protejăm mediul înconjurător.

Acum, ecologia începe să însemne o știință de bază, omenirea devenind conștientă de greșelile care s-au făcut până acum.

Așa cum ne ocupăm de educația morală, intelectuală și estetică, de educația voinței este momentul să ne ocupăm și de educația ecologică, prin care să-i învățăm pe copii de ce și cum trebuie protejată natura.

Din dorința de a avea o viață mai ușoară, oamenii au transformat mediul, adaptându-l după necesitățile lor. Nesocotirea legilor nescrise ale Naturii prin defrișarea necontrolată a pădurilor, exploatarea nerațională a resurselor din subsol, vânatoarea, pescuitul fără măsură, aruncarea deșeurilor în locuri nepermise sunt doar câteva dintre cauzele care au dus la degradarea și poluarea mediului.

Considerăm că „Terra suferă”. Dacă ea suferă și noi oamenii suferim sau vom suferi implicit. Grav e că modul în care natura strigă după ajutor nu constituie un semnal de alarmă pentru noi toți, sau dacă auzim acest glas, ne considerăm neputincioși în fața răzvrătirilor naturii, indiferent de forma pe care o îmbracă aceasta: cutremure, topirea ghețarilor, avalanșe, prăbușiri, alunecări de teren, etc.

E bine ca omul de mâine să știe ce e bine și ce e rău în raport cu mama-natură pentru ca mai târziu tânărul, iar mai târziu adultul să acționeze în consecință.

Considerăm că „ Natura și educația sunt asemănătoare, căci educația transformă pe om și prin această transformare creează natura”.

Pornind de la idea că „educația transformă pe om” argumentăm importanța studierii educației ecologice în școală, deoarece aceasta își propune să-i conducă pe elevi spre formarea unui punct de vedere mai obiectiv asupra realității.

Rolul major le revine părinților dar și nouă profesorilor care, încă de la intrarea copiilor în școală, îi ajutăm să conștientizeze că toți oamenii au datoria protejării mediului în care trăiesc, întrucât mediul oferă totul necesar ființei umane, iar aceasta are datoria de a face același lucru. Educația ecologică nu face altceva decât să dirijeze elevii ca să cunoască și să ocrotească elementele mediului înconjurător, să iubească plantele și animalele, să adopte un comportament adecvat raportat la mediul în care își desfășoară activitatea și să ia atitudine față de cei care încalcă regulile.

Nu este un joc! Între om și Natură trebuie să existe un echilibru permanent, iar lupta pentru păstrarea purității mediului înconjurător nu trebuie să înceteze. Ea depinde doar de noi!

Trebuie să acționăm împreună, rapid și cu seriozitate, pentru că trecerea timpului este ireversibilă, iar greșelile, mai ales în domeniul mediului înconjurător, nu sunt acceptate. Nu este de ajuns să visăm, să ne dorim, ci trebuie să ne implicăm și să acționăm pentru ca apoi să ne bucurăm împreună de un viitor mai verde.

Invitați

Rolul parteneriatului educațional între familie, școală, comunitate în evitarea abandonului școlar

Prof. înv. pr. Nina Rotaru
Liceul Tehnologic *Nicolae Dumitrescu* Cumpăna, Constanța

„Socotesc că unicul scop al științei constă în ușurarea greutăților vieții omenești” (Bertolt Brecht în „Viața lui Galilei”)

Elevul din ciclul primar primește de la învățătorul său flacăra vie a adaptabilității la condițiile sociale actuale, fiind în măsură să răspundă unor viitoare întrebări, despre ce știe să facă, cum să facă și cu ce mijloace. Așa afirmația lui Plutarh, „Consideră elevul o făclie pe care să o aprinzi, astfel încât mai târziu să lumineze cu o lumină proprie”, poate deveni realitate. Un cadru didactic niciodată nu va putea comenta succesele sale profesionale făcând abstracție de rezultatele elevilor săi, după cum nimeni nu va putea scoate în evidență succesele sau insuccesele unor elevi fără referire la acel cadru didactic.

Învățătorul sau profesorul nu poate considera elevul ca pe un depozit de informații, din contră, ca pe o ființă înzestrată cu reacții emoționale, trăsături individuale de personalitate și cu posibilități de dezvoltare ale acestora. Numai cu relații bazate pe încredere, înțelegere profundă sufletească a gândurilor elevului, a trăirilor acestuia, se înlesnește apropierea elevului ca persoană care are nevoie de ajutorul învățătorului. Doar așa făclia pe care o aprinde învățătorul, mai târziu, își va trimite lumina proprie, acolo unde el devine cetățean format al societății, iar dezideratul devine realitate.

Nu este o noutate faptul că imaginea învățătorului va dăinui peste ani în mintea copilului acum mic școlar, și apoi, viitor cetățean împlinit și util societății. Dar să nu uităm că această imagine solicită din partea învățătorului respectarea unor principii profesionale bine verificate de-a lungul învățării școlare, încă de la apariția necesității de a învăța. Autocunoașterea, sprijin în formarea identității elevului, crearea și dezvoltarea imaginii de sine pozitive acceptarea și autoacceptarea, conturarea și dezvoltarea abilităților de interacțiune cu ceilalți, rezolvarea de probleme, luarea deciziilor în orice situație sunt principii profesionale demne de respectat.

Marile progrese în domeniul psihologiei pedagogice au fost stimulate de permanentele provocări ale școlii, între care trebuie menționate eșecul școlar, handicapul cultural, inadaparea școlară și socială, dar și de nevoia de a maximaliza continuu reușita școlară în scopul securității profesionale ulterioare și adaptării la viața adultă. Cercetările privind factorii reușitei școlare deceleză o serie de variabile de structură și altele de practică, acestea fiind sistematic corelate cu rezultatele elevilor.

Cercetarea pe care am realizat-o a avut drept scop evaluarea influenței factorilor individuali, familiari, de grup (școlari și sociali) care acționează asupra adaptabilității sociale a elevilor, experimentarea unui parteneriat real între școală, familie și societate în vederea evitării abandonului școlar la Liceul Tehnologic „Nicolae Dumitrescu” din Cumpăna.

În primul capitol am rezervat prima parte definiției conceptului de abandon școlar și, cea de-a doua parte, identificării factorilor cauzali (familia și școala).

În capitolul II am prezentat strategia de intervenție în vederea diminuării abandonului școlar, iar în capitolul III analiza gradului de eficiență a strategiei aplicate prin parteneriat educațional desfășurat între principalii parteneri ai educației.

În originea și sensul istoriei Jaspers supune unei minuțioase analize o dublă substanță a existenței omului: evoluția biologică sau natura internă a omului și evoluția sa istorică sau natura socială. În privința caracteristicilor individuale ale elevilor s-a putut constata că marea majoritate a acestora, considerate separat, au un real impact asupra rezultatelor școlare.

S-a demonstrat cu această cercetare că, dacă educatorul ar cunoaște mai bine toate caracteristicile copilului și ale mediului său familial, dacă ar fi corect informat asupra modului în care ele pot influența activitatea școlară, el ar putea evita cu destulă ușurință erorile de judecată și de apreciere, erori care, aruncând asupra copilului vina eșecului, nu-i pot decât agrava dificultățile acestuia, ducând chiar la apariția unor noi factori de insucces.

În sens larg colectivul este un grup de persoane care participă la o activitate comună. În sens restrâns, grupul care formează un colectiv este unit prin interese și concepții comune ale membrilor săi, este organizat în vederea unor scopuri bine determinate, membrii săi purtând răspunderea pentru activitatea desfășurată, supunându-se unei discipline liber-consimțite și acceptând o conducere unică. Colectivul este un microgrup social de sine stătător.

Clasa de elevi este, din capul locului, un colectiv în sensul larg. Ea devine colectiv în sens restrâns pe măsură ce depășește stadiul de grupare administrativă și devine un grup social, un sistem în care elementele interacționează și coparticipă conștient la realizarea finalității sistemului. Clasa de elevi este la început cadrul în care se exercită influența educativă a școlii asupra individualităților în formare. Ea devine un colectiv în sens restrâns în măsura în care ea însăși dobândește funcții educative.

Abandonul școlar nu poate fi asimilat în totalitate ca etiologie climatului educațional. Sunt însă semnale de tip investigațional care arată că poate fi stabilită o corelație semnificativă între procesele manageriale negative, cu efect în alterarea și deprecierea climatului educațional și abandonul școlar.

Investigația pe care am realizat-o pe un eșantion de 78 de elevi și 55 de cadre didactice a urmărit obiectivele:

- să precizeze cu ce formă de abandon școlar s-au confruntat profesorii (temporar sau definitiv);
- să selecționeze trei dintre cauzele majore care au stat la baza abandonului școlar;
- să surprindă eventualele corelații dintre abandonul școlar și deprecierea climatului din clasă;
- să propună activități pe care să le desfășoare cu elevii în vederea prevenirii abandonului școlar;
- să aprecieze nivelul de comunicare al profesorilor cu părinții elevilor.

Ipoteza generală a fost confirmată: realizarea parteneriatului educațional a dus la ameliorarea situației de abandon școlar.

Concluziile pe care fiecare dintre noi le poate infera sunt simple și privesc mai ales atenția pe care suntem datori să o acordăm unei bune organizări și conduceri a universului relațional, care este clasa de elevi. Un management defectuos al acesteia, chiar dacă nu favorizează în mod direct abandonul școlar, cel puțin la nivel parțial se poate transforma într-o cauză facilitatoare pe termen lung și mediu.

Parteneriatul educațional este unul dintre cuvintele cheie ale pedagogiei contemporane. Este un concept și o atitudine în câmpul educației. Ca atitudine, parteneriatul presupune: ° acceptarea diferențelor și tolerarea opțiunilor diferite; ° egalizarea șanselor de participare la o acțiune educativă comună; ° interacțiuni acceptate de toți partenerii; ° comunicare eficientă între participanți; ° colaborare (acțiune comună în care fiecare are rolul său diferit); ° cooperare (acțiune comună în care se petrec interrelații și roluri comune).

Parteneriatul educațional tinde să devină un concept central pentru abordarea de tip curricular flexibilă și deschisă a problemelor educative. În abordarea curriculară a educației se identifică nevoia cunoașterii, respectării și valorizării diversității. Este vorba de o diversitate care presupune unicitatea fiecărei ființe umane, și multiculturalitatea.

Conceptul de parteneriat educațional are valoare de principiu în pedagogie și este o extensie de la principiul unității cerințelor în educație. Aceasta presupune nevoia unei comuniuni în ceea ce privește obiectivele propuse actului educativ. El se adresează în principal părinților și profesorilor și se referă la acțiunea în același sens. Ceea ce hotărăște familia trebuie să fie în acord cu măsurile școlare și ceea ce face un părinte să nu fie negat de celălalt.

Actual, conceptul de parteneriat are în vedere o altă relație cu copilul, care este parte a deciziilor educative, după posibilitățile și dimensiunile alegerilor sale. Educația are în sarcinile ei, de la vârste de cele mai mici educarea responsabilizării sociale și luarea rapidă a deciziilor. Relația educator — copil are sensuri noi, este o relație de parteneriat, datorită aspectelor ei de conducere democratică și \ flexibilității în luarea deciziilor. Nu numai copilul învață și se dezvoltă sub influența educatorului, ci și acesta se formează și se transformă prin relația educativă. Rezolvarea fiecărei probleme educative adaugă noi competențe educatorului. Fiecare generație este altfel. Numai un educator de tip reflexiv, flexibil, creator și dinamic, care acceptă schimbarea, va găsi răspuns la noile întrebări.

„Singurul mod rezonabil de a educa este acela de a fi o pildă de urmat” (Einstein)

Bibliografie:

1. Academia Română, Institutul de lingvistică „Iorgu Iordan”, 1998, DEX – *Dicționarul explicativ al limbii române*, Ed. Univers Enciclopedic, București;
2. Albu, Emilia, 2002, *Manifestări tipice ale devierilor de comportament la elevii preadolescenți. Prevenire și terapie*, Ed. Aramis, București;
3. Băran-Pescaru, Adina, 2004, *Familia azi. O perspectivă socio-pedagogică*, Ed. Aramis, București;
4. Călin, Marin, 2003, *Teoria și metateoria acțiunii educative. Reconsiderări, adăugiri și demersuri aplicative*, Ed. Aramis, București;
5. Costandache, Mirela, 2006, *Profesionalism și competență în cariera didactică*, Ed. Ex Ponto, Constanța;
6. Dragu, Anca și Cristea, Sorin, 2002, *Psihologie și pedagogie școlară*, Ovidius University Press, Constanța;
7. Duțu, Olga, 2002, *Didactica limbii române și comunicării în ciclul primar*, Ed. Europolis, Constanța;
8. Druță, Maria-Elena, 2004, *Cunoașterea elevului*, Ed. Aramis, București
9. Iosifescu, Viorel, 2004, *Duplicitate și educație morală*, Ed. Aramis, București;
10. Marica, Mircea-Adrian, 2007, *Sociologia educației*, Ovidius University Press, Constanța.

Dezvoltarea personală – concept relațional modern

Prof. Claudia Căpraru,
Colegiul Național *Kemal Atatürk*, Medgidia, Constanța

În ultimii ani tot mai multe persoane urmează cursuri de dezvoltare personală care să le ajute pe plan personal și profesional, cursuri ce mizează pe dezvoltarea relațiilor de comunicare interumana pentru că, de fapt, rolul fiecăruia dintre noi, dar mai ales al nostru, al dascălilor, este acela de a-i învăța pe elevii noștri să cunoască lumea în care trăiesc, să socializeze cu alți indivizi, colegi de ai lor chiar dacă sunt de altă etnie și deci, implicit având o altă cultură.

Așa cum rezultă și din denumire, dezvoltarea personală reprezintă o sumă de doi termeni diferiți: dezvoltare+personală, adică dezvoltarea propriei persoane, practic este acțiunea oricărei ființe umane de a se dezvolta și rezultatul ei final.

Dezvoltarea personală include activități și experiențe cu scopul final de a îmbunătăți starea de conștientizare, de dezvoltare a talentelor și a abilităților personale, realizarea aspirațiilor și a visurilor fiecărui individ. Ca și dirigintă la o clasă de elevi de liceu (profil pedagogic) la un colegiu româno-turc, m-a preocupat încă de la preluarea lor în clasa a IX-a, să le dezvolt abilitatea de a comunica sincer, deschis atât cu mine cât și cu colegii lor de etnii diferite încurajându-i să-și cunoască unii altora obiceiurile și tradițiile specifice. Am urmărit ca în evoluția lor personală de-a lungul celor patru ani să introduc diferite forme de învățare atât în cadru individual, prin discuții personale și adaptarea fiecăruia la un anumit tip de învățare, chestionare, cât și în grup prin jocuri de autocunoaștere și asumare a unui anumit rol în cadrul unei ore la școală.

Pentru a dezvolta relații cât mai bune de comunicare cu cei din jur, prin corectarea imaginii

de sine, dezvoltarea abilităților de comunicare și adoptarea unor comportamente relaționale adecvate atât în cadrul școlii cât și în afara ei, elevii au participat la diferite concursuri sau festivități specifice

Elevi turci si români care fac un dans contemporan cu ocazia zilei Dobrogei și o horă românească.

Din păcate în România, lipsa auto-cunoașterii este o problemă des întâlnită, mai ales din cauza sistemului educațional care a scos dirigenția din grila disciplinelor pentru elevii de liceu și care mizează pe învățarea pur teoretică nu și pe cea aplicată.

În viața de zi cu zi, suntem obligați de către societatea care evoluează permanent, profesori și elevi deopotrivă, să învățăm lucruri noi pentru a ne adapta rapid la orice formă de schimbare căci dezvoltarea personală presupune tocmai să ieși din zona de confort, să accepți că ai puncte slabe, că e uman să greșești și că suntem suficient de puternici să le depășim.

Bibliografie:

- Alan C.Fox-“Supertehnici de comunicare”,ed.Curtea Veche
- A.Roger Merrill-“Despre lucrurile care contează”, ed.Bussines Tech.
- Curs de dezvoltare personală, CCD, Constanța

Aspecte ecologice privind midiile de la litoralul românesc

Prof. Costina Sânziana Ghițan
Colegiul National *Kemal Atatürk*, Medgidia, Constanța

Specie de bivalve reprezentativă pentru genul *Mytilus*, midia *Mytilus galloprovincialis* (Lamarck) este una dintre cele mai importante specii de nevertebrate bentale din Marea Neagră. Importanța acordată acestei specii este reflectată și în preocupările F.A.O. (Organizația Națiunilor Unite pentru alimentație și agricultură) care încă din 1982, atrage atenția asupra reducerii populațiilor de midii din Marea Neagră, recomandând măsuri care să protejeze aceste organisme marine. În zona costieră românească a Mării Negre, populațiile naturale de *M. galloprovincialis* au fost grav afectate de acțiunea factorilor antropici, iar din ultimii 20 ani acestea fac și obiectul pescuitului comercial. În prezent, se impune un management durabil al activității de exploatare industrială a acestei specii.

În timp ce populațiile acestor organisme marine utile au fost diminuate de intensificarea activităților antropogenice, iar activitatea de capturare și valorificare a resurselor marine vii se dezvoltă fără o bază științifică, suprafața câmpurilor de midii existente în zona costieră a litoralului românesc a scăzut considerabil afectând capacitatea de bioepurare a apei marine și implicit calitatea mediului marin populațiile naturale de *M. galloprovincialis* existente dau deja semne de supraexploatare.

Populațiile naturale de midii din zonele litorale au un rol ecologic major în ameliorarea calității mediului, constituind un biofiltru natural activ care contribuie la epurarea apelor marine din zonele de mică adâncime și reprezintă o sursă importantă de hrană datorită conținutului ridicat în compuși bioactivi esențiali.

În condițiile în care procesul de refacere naturală a acestor populații este lent și nesigur protejarea populațiilor acestor specii de moluște grav afectate poate fi realizată nu numai prin aplicarea unor măsuri legislative de interzicere a recoltării midiilor din zonele litorale, aplicarea unor biotehnologii ecologice de creștere a bivalvelor epibionte cu valoare economică, ci și prin realizarea unor programe de refacere bine coordonate și fundamentate științific.

Dintre moluștele cu rol ecologic major și valoare economică recunoscută datorită conținutului ridicat în compuși bioactivi esențiali, care pot fi întâlnite frecvent în zona costieră

românească Marea Neagră menționăm bivalva midia - *Mytilus galloprovincialis* -(L_{AMARCK} 1819) reprezentată prin două grupe ecologice; *midiile de stâncă* și *midiile de mâl* (de larg, de adânc).

Evaluările de stocuri făcute în bazinul Marii Negre (GOMOIU, 1977, 1984, 1998, URSACHE 2004) realizate pe baza datelor obținute din analiza probelor prelevate cu unelte dragă croșetată sau bodengraifarul, sunt doar semicantitative în cazul nevertebratelor bentice (Miller, 1975; Allen & Cranfield, 1979; Davis& Sisson, 1988; Kideys, 1993).

La nivel mondial, pentru estimarea nivelului populațiilor de gastropode, dar și de alte nevertebrate și chiar pentru unii pești, se preferă, atunci când condițiile o permit, metoda censusului vizual subacvatic (Pitcher et al., 1992; Kideys, 1993; Larcombe, 1993; Ryan, 1999; Rogers-Benett et al., 2002; Teissier et al., 2005; ***, 2005). Aceasta abordare este cea mai eficientă, precisă și apreciată metodă de evaluare a populațiilor de nevertebrate bentice și furnizează informații valoroase pentru dezvoltarea ulterioară a unui model de dinamică a pescăriei.

Progresele făcute în ultimul deceniu în domeniul geneticii moleculare au amplificat importanța geneticii populaționale între disciplinele biologice. Împreună cu apariția recentă a numeroase tehnici de analiză matematică și a programelor computerizate simplificate, aceste inovații conferă accesul la informații la toate nivelurile de organizare biologică [Sunnucks, 2000]. Genetica populațiilor marine este un subiect mai puțin abordat, în comparație cu genetica populațiilor terestre, în ciuda diverselor aplicații practice în: managementul stocurilor, maricultură, implementarea rezervațiilor marine, conservarea zonelor litorale, taxonomia și protecția speciilor [Feral, 2002].

Bibliografie selectivă

- Băcescu M., 1977. Les biocenoses benthiques de la Mer Noir, Biologie des eaux saumâtres de la Mer Noir, vol. 1: 128-144.
- Petran A., 1997. Black Sea Biological diversity. Romania. Black Sea Environmental Series, vol 4, UN Publications, 314 pp.
- Surugiu V., 1999. Considerații asupra etajării bentale din Marea Neagră, Analele Universității Ovidius Constanța, Seria Biologie-Ecologie, anul III, vol. 3: 133-148.

INVESTIGAȚIA-METODĂ ALTERNATIVĂ ÎN ORA DE ISTORIE LA CICLUL PRIMAR

Prof. înv.pr. Adriana Pisaltu
Școala Gimnazială, Comuna REDIU, Jud. NEAMȚ

Limitele metodelor tradiționale sunt depășite cu ajutorul metodelor complementare / alternative. Axate pe procesul de învățare, care înglobează și rezultatul obținut, ele evaluează gradul de formare și utilizare atât a capacităților cognitive superioare, a competențelor specifice, cât și a motivațiilor, atitudinilor asumate și a comportamentelor manifestate de elev în demersul educațional. Din această perspectivă, metodele complementare / alternative schimbă și relația dintre învățător – elev, cultivând în mod pregnant parteneriatul dintre aceștia.

Învățătorul: promovează o evaluare criterială; evidențiază reușitele și erorile elevului; oferă elevului tehnicile de lucru, materialul documentar și mijloacele necesare activității; renunță la tendința de a „corecta” / a „sanționa” erorile elevilor;

Elevul: conștientizează scopul sarcinii de lucru; înțelege cerințele; găsește modul de abordare / soluționare a cerințelor; utilizează tehnicile de lucru și mijloacele didactice.

Utilitatea acestor metode este evidentă, fiind amplificată și prin preluarea lor de manualele alternative, care le recomandă o dată în plus, în ciuda complexității lor.

Investigația este o metodă alternativă / complementară de evaluare care oferă elevului posibilitatea de a aplica în mod creativ cunoștințele însușite în situații noi și variate, pe parcursul unei ore sau unei succesiuni de ore. În cadrul unei investigații, obiectivele evaluate sunt foarte diverse și capătă semnificații diferite, corelate cu gradul de complexitate al sarcinii de lucru și cu specificul disciplinei la care se aplică:

- definirea și înțelegerea problemei;
- identificarea procedeele de obținere a informațiilor;
- colectarea și organizarea datelor;
- formularea și testarea ipotezelor;
- descrierea metodelor de investigare a problemei;
- elaborarea unui scurt raport despre rezultatele investigației.

Activitatea didactică desfășurată prin intermediul acestei practici evaluative poate fi organizată individual sau pe grupuri de lucru. Aportul acestui tip de activitate asupra dezvoltării

capacităților de ordin aplicativ al elevilor este considerabil, mai ales în cadrul rezolvării problemelor, dezvoltării capacității de argumentare, a gândirii logice.

Investigația se prezintă ca un instrument ce facilitează aplicarea în mod creativ a cunoștințelor și explorarea situațiilor noi sau foarte puțin asemănătoare cu experiența anterioară. Elevul sau grupul de elevi primesc o temă cu sarcini precise, bine delimitate. Se poate formula și sub forma unor teme pentru acasă, dar definitivarea se va face în clasă, prin comentarea concluziilor. Tema trebuie delimitată cu multă acuratețe în ceea ce privește următoarele coordonate:

- ordinea de rezolvare, de notare a observațiilor parțiale;
- ordinea de prezentare a rezultatelor finale.

Ca metodă de evaluare alternativă / complementară investigația presupune următorii pași:

- elevul primește o sarcină de lucru prin instrucțiuni precise, sarcină pe care trebuie să o înțeleagă;
- elevul trebuie să rezolve sarcina, probând prin aceasta o gamă largă de cunoștințe, de capacități, utilizate în contexte variate.

La disciplina istorie, sarcinile de lucru adresate elevilor de către învățător pot varia ca nivel de dificultate a cunoștințelor și competențelor solicitate:

- descrierea unor obiecte, fapte, fenomene istorice, a unor evenimente semnificative;
- studierea unor izvoare, surse istorice variate, culegerea unor mărturii contemporane despre procese și fenomene sociale din trecut.

Evaluarea investigației se face pe baza unei scheme de notare, care va cuprinde măsurarea separată a următoarelor elemente:

- strategia de rezolvare;
- aplicarea cunoștințelor, principiilor, regulilor;
- acuratețea înregistrării și forma prezentării;
- inventarierea produselor realizate;
- atitudinea elevilor față de cerințe;
- dezvoltarea unor deprinderi de lucru în grup/individual.

Investigația, ca metodă alternativă/complementară de evaluare are o serie de caracteristici, care îi demonstrează importanța: are un caracter sumativ, pentru că implică abilități, atitudini,

cunoștințe și priceperi formate pe parcursul unei perioade mai îndelungate de timp; are caracter integrator, pentru procesele de învățare anterioare și pentru metodologia informării și a cercetării științifice folosite; are un pronunțat caracter formativ; elevii pot exercsa activități de cercetare, foarte utile în formarea lor ulterioară.

Înscrisă în obiectivele cadru ale disciplinei *istorie*, investigația dezvoltă capacitatea elevului de a investiga/cerceta fapte istorice. De aceea el va fi ajutat: să exerseze tehnicile de muncă intelectuală și metoda învățării prin descoperire; să interpreteze izvoarele istorice și să le coroboreze; să-și cultive interesul pentru cercetare; să deprindă etapele proiectării unei investigații istorice: precizarea/identificarea variabilelor/termenilor de referință; controlul variabilelor, al cunoștințelor pe care se fundamentează cercetarea; analiza și interpretarea datelor furnizate de sursele istorice; formularea ipotezelor și concluziilor și argumentarea acestora; precizarea sursei de erori posibile, de exemplu incapacitatea comunicării cercetării din lipsa materialelor; să i se asigure resursele materiale greu accesibile: izvoare istorice de mare întindere, hărți, izvoare arheologice, date despre autor în cazul izvoarelor narative.

Capacitatea de investigare se formează și se exersează prin dirijarea activității elevilor de către învățător și se demonstrează prin munca independentă a primilor.

Bibliografie:

1. Constantin Cucuș, 2002, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași;
2. Gheorghe Tănasă, *Metodica predării istoriei în școală*, 1996, Editura Spiru Haret, Iași;
3. Constantin Moise, 2002, *Psihologie/ pedagogie*, Facultatea de Psihologie și Științe ale educației, I.D., Iași.

Tradițional și modern în metodologia evaluării la disciplina istorie

Prof. Gheorghe Sorin Pisaltu
Școala Gimnazială *I.Gr.Teodorescu*, Ruseni/Borlești, Jud. Neamț

Cerința obiectivă privind creșterea eficienței demersurilor didactice la disciplina istorie, sub impulsul exigențelor lumii contemporane, a generat preocupări ample, promovate puternic în teoria pedagogică, dar și în practica școlară, pentru a conferi procesului de învățământ un caracter cât mai coerent, rațional și eficient. Pentru a reuși să ducă la bun sfârșit aceste cerințe, educația școlară trebuie organizată în jurul a patru tipuri fundamentale de învățare, care, pe parcursul vieții, constituie pilonii cunoașterii: *a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să trăiești împreună cu alții, a învăța să fi.*

Până acum, educația s-a concentrat în special pe *a învăța să știi* și, într-o măsură mai mică, pe *a învăța să faci*. Pentru a face față noilor provocări, învățământului i se impune schimbarea scopurilor, iar oamenilor, schimbarea așteptărilor față de acesta. O perspectivă largă, cuprinzătoare a învățământului trebuie să urmărească punerea la dispoziția fiecărui individ a resurselor necesare pentru ca acesta să-și poată descoperi și îmbogăți propriul potențial creativ. Aceste preocupări în domeniul creșterii eficienței activității instructiv-educative privesc multiple planuri ale actului didactic:

*Determinarea precisă și riguroasă a obiectivelor instruirii;

*Organizarea conținuturilor în acord cu principalele caracteristici și tendințe ale științei și tehnicii, dar și în conformitate cu logica didactică a istoriei;

*Stabilirea strategiilor de predare-învățare în raport cu obiectivele stabilite și cu conținuturile definite;

*Extensiunea funcțiilor predării în actul didactic și centrarea acestuia pe activitatea de învățare a elevilor.

În acest context al înnoirilor teoriei pedagogice și al inovațiilor la nivelul practicii școlare la disciplina istorie, un domeniu fecund cercetat și explorat în ultimul timp este cel care vizează evaluarea performanțelor școlare la această disciplină.

Progresele înregistrate în domeniul evaluării randamentului școlar sunt în legătură mai ales cu perfecționarea și optimizarea formelor, mijloacelor, tehnicilor și a instrumentelor de măsurare a rezultatelor școlare la disciplina istorie, promovarea unor modalități care să permit emiterea unor judecăți de valoare cu un grad de obiectivitate mai mare asupra performanțelor școlare, creșterea efectelor stimulative ale evaluării asupra învățării la istorie, precum și extinderea acestor tipuri de acțiuni de la produsul activității la procesul care l-a realizat.

Evaluarea este o dimensiune foarte importantă a procesului de învățământ întrucât furnizează informații despre calitatea și funcționalitatea acestuia, în ansamblul său, cât și despre calitatea componentelor sale. Ea este punctul final într-o succesiune de evenimente.

Estimarea și evaluarea sunt acte de valorizare. Valorizarea este un semn că lucrurile și evenimentele, în cazul nostru performanțele școlare obținute de elevi în învățarea istoriei, nu ne sunt indiferente și că la un moment dat survine, cu necesitate, nevoia unei clasificări și a unei ierarhizări a acestora. În mod curent, profesorul desfășoară activitatea de predare-învățare, după care are loc fixarea cunoștințelor, aprecierea performanțelor; apoi se evidențiază ceea ce este incorect în activitatea de învățare a elevilor, într-un mod mai mult sau mai puțin constructiv. Nu se verifică însă dacă elevul și-a îndreptat veuna dintre deficiențe, trecându-se apoi la o nouă temă din curriculum la istorie. Practica optimă este aceea care recomandă depistarea dificultăților în activitatea de învățare la istorie, adică să se practice o evaluare diagnostic și cu pronunțat accent formativ. Pentru accentuarea caracterului formativ al predării-învățării istoriei, considerăm că se poate apela la utilizarea unor strategii de evaluare complementare metodelor tradiționale. Oricare este forma în care sunt concepute diferitele modalități de evaluare la istorie, fie probe orale, scrise și/sau practice, ele evaluează în general produse ale actului de învățare și răspund unor obiective preponderent cognitive.

Limitele metodelor tradiționale sunt depășite însă cu ajutorul metodelor complementare/alternative. Bazate pe procesul de învățare, care înglobează și rezultatul obținut, ele evaluează gradul de formare și utilizare atât al capacităților cognitive superioare, a competențelor specifice, cât și a motivațiilor, atitudinilor asumate și a comportamentelor manifestate de elev în demersul educațional. Astfel, metodele complementare/alternative schimbă și relația dintre profesor și elev, cultivând în mod pregnant parteneriatul dintre aceștia. Aceste metode de evaluare folosite la disciplina istorie nu trebuie să le înlocuiască pe cele tradiționale, ci numai să le lărgescă sfera competențelor, comportamentelor și atitudinilor vizate. Ele trebuie selectate în funcție de specificul disciplinei istorie, de obiectivele instruirii, de conținuturile avute în vedere, de particularitățile de vârstă și individuale ale școlarului.

Demersurile inovatoare în domeniul sistemului de evaluare la disciplina istorie vor conduce la eficiența întregului proces instructiv-educativ, la construirea unei adevărate culturi a evaluării care trebuie îmbinată cu cea a organizației școlare.

Bibliografie:

1. Mihai Manea, Eugen Palade, Nicoleta Sasu, *Istorie. Predarea istoriei și educația pentru cetățenie democratică*, 2006, Editura Educația 2000+, București;
2. Gheorghe Tănasă, *Metodica predării istoriei în școală*, 1996, Editura Spiru Haret, Iași.

Știați că?

Istoria Dobrogei, bogată și complexă, se întinde pe o perioadă documentată de mai bine de 2.500 de ani. Prin monumentele sale, prin caracteristicile sale geografice, culturale, economice sau medicale, Dobrogea a intrat într-o competiție benefică cu alte regiuni, competiție care i-a generat recunoașterea mondială.

Știați că...

- Numele Dobrogei vine de la numele despotului Dobrotici care a organizat în această zonă o formațiune statală independentă? Dobrogea a intrat, mai târziu, în componența Țării Românești sub domnia lui Mircea cel Bătrân în anul 1388/9.
- **Monumentul triumfal roman de la Adamclisi** este cel mai impunător monument triumfal ce a fost realizat în afara teritoriului roman în toată existența multiseculară a imperiului **caesarilor Romei**? El rememora campaniile din Dacia, dintre anii 101-102 și 105-106.
- A fost descoperit pe 11 iunie 1957, în urma unor lucrări de extindere a zonelor de exploatare a cretei **Situl arheologic Basarabi-Murfatlar**? Complexul se află la o distanță de 15 km de litoralul Mării Negre. Acest complex, a adăpostit, în opinia cercetătorilor, prima biserică și primele chilii ale unei mănăstiri, de pe teritoriul României.
- Independența României, precum și **unirea Dobrogei cu România**, au fost recunoscute în Tratatul de pace ruso-turc de la San Stefano din 3 martie 1878 și prin Tratatul de la Berlin din 13 iulie 1878?

- În anul **1882 Mihai Eminescu** a venit în vacanță în Constanța. S-a plimbat prin Dobrogea și a ajuns la Peștera Sfântului Andrei împreună cu fratele lui, Matei Eminovici.
- **Podul feroviar peste Dunăre**, de la Cernavodă, construit de inginerul Anghel Saligny între 1890 – 1895, era, la acea vreme, cel mai lung din Europa și printre cele mai importante poduri metalice cu deschidere mare din lume?

- În 1910, este inaugurat **Cazinoul**, una dintre clădirile emblemă ale Constanței? În zona în care se află astăzi mai fusese, între 1880-1902, o construcție de lemn, o cazină, cum se numea – loc pentru spectacole de teatru, baluri, loc de recreare pentru turiști.
- În 1951 patriarhul Justinian a adus în Techirghiol, de la Castelul Pelisor din Sinaia, biserița construită în secolul XVIII de către obștea sătească din satul Maiorești, județul Mureș, care astăzi este cunoscută ca **biserica Mănăstirii Sfânta Maria** din Techirghiol?
- **La 26 mai 1984 a fost inaugurat Canalul Dunăre-Marea Neagră? Acesta scurtează traseul dintre Dunăre și Marea Neagră cu 400 km. Cu o lungime de 64,4 km, canalul cuprinde două ecluze (la Agigea și Cernavodă), trei porturi fluviale – Cernavodă, Medgidia, Basarabi și portul maritim Constanța-Sud.**

- **Vârful Țuțuiatu (467m) este cel mai înalt vârf ai celor mai vechi munți din România și Europa– Munții Măcin?** Munții Măcin s-au format în urmă cu 300-400 milioane de ani ca rezultat al orogenezei hercinice (în comparație cu tinerii munți Carpați care au luat naștere în urmă cu 65 milioane de ani).

- Delta Dunării este **unica deltă din lume**, declarată rezervație a biosferei.
- Potrivit unor documente, se pare **proprietățile terapeutice ale nămolului sapropelic** din Lacul Techirghiol au fost descoperite de legiunile romane staționate în regiunea Dobrogei. În zona lacului s-au descoperit monede romane și alte elemente care atestă activități economice pe malul Techirghiolului. Lacul a fost consemnat în scrierile antice ca un popas pe drumul

principal ce lega cetățile Tomis și Callatis. Primele atestări scrise privind utilizarea nămolului în scopuri curative aparțin însă armatei otomane, ai cărei comandanți obișnuiau să facă, la începutul anilor 1800, împachetări cu nămol.

- Datorită mineralizării ridicate, **temperatura apei lacului Techirghiol** poate scădea sub 0°C fără să înghețe.
- Fauna nevertebratelor ce populează lacul Techirghiol este dominată de **crustaceul Artemia salina**, care împreună cu **alga Cladophora cristalina** furnizează materia primă pentru producerea nămolului sapropelic cu componenți minerali activi care îi dau o valoare terapeutică deosebită
- Dobrogea a devenit **cel mai mare parc eolian** din Europa Centrală și de Est, județul Constanța fiind împânzit cu sute de turbine, ce au o putere de 2,5MW, în zone precum Cogealac, Fântânele, Peștera, Independența, Chirnogeni, Siliștea, Târgușor, Crucea.

Satul dobrogean văzut de

Cehan Alexia

și

Ștefănescu Ioana

Curiozități selectate de prof. învă. pr. Stamate Georgiana Victoria

EMIL RACOVIȚĂ

(1868-1947)

Este unul din cei mai mari savanți români evoluționiști. În școala primară a avut ca dascăl pe Ion Creangă. Absolvent al Liceului „Principatele Unite” din Iași, Emil Racoviță și-a luat licența la Paris, mai întâi în drept și apoi în științele naturale.

La vârsta de 25 de ani devine membru al Societății de Zoologie din Franța, iar la 29 de ani pleacă pe vasul „Belgica”, într-o expediție în Antarctica. Timp de doi ani (1897-1899), a colectat un vast material zoologic și botanic, a cercetat viața

balenelor, pinguinilor, focilor.

Începând din anul 1904, cercetează peste 1500 de peșteri din diferite țări.

În anul 1907, pune bazele unei noi științe cu conținut ecologic ”**biospeologia**”, care studiază viețuitoarele din **peșteri**.

În anul 1920, înființează la Cluj primul institut de speologie din lume.

A fost membru și președinte al Academiei Române și președinte de onoare al Societății de Zoologie din Franța.

Curiozități:

- În peșterile din țara noastră se găsesc fosile de urs de cavernă, de hienă, leu, rinocer, mamut, care în trecut trăiau și în această zonă;
- În anul 1986 a fost descoperită, lângă Mangalia, peștera Movile, cu ape termale și sulfuroase. În aceste ape trăiesc bacterii care sintetizează substanța organică, folosind energia rezultată din oxidarea hidrogenului sulfurat. Ele constituie, astfel, baza trofică a întregii biocenoze.
- În prezent cele mai interesante peșteri din țara noastră au fost declarate „rezervații speologice”.
- În Peștera Urșilor – Jud. Bihor și în Peștera Muierilor - Jud. Gorj s-au găsit numeroase urme de viața și resturi fosile ale ursului de cavernă, dispărut cu mai bine de 15.000 de ani.
- Părintele biospeologiei a fost savantul român Emil Racoviță.

prof. Bătrânca Adina

DE CE ȘAH ?

Șahul este unul dintre cele mai populare jocuri din lume, iar beneficiile intelectuale ale acestuia sunt uriașe. Regulile destul de simple și posibilitățile enorme de dezvoltare a fiecărui joc au contribuit enorm la răspândirea șahului în lume. În prezent, sportul e practicat de milioane de oameni în fiecare zi. Cu o istorie de peste o mie de ani, șahul se poate practica aproape oriunde: acasă, pe internet, în cluburi, prin corespondență sau în cadrul turneelor.

Șahul poate fi început la orice vârstă și este foarte ușor de practicat, nefiind un sport costisitor. Singurele lucruri necesare sunt piesele de șah, o tablă, un ceas de șah și un partener. Pasionații de șah obișnuiesc să își îmbunătățească jocul și prin cumpărarea cărților, a revistelor sau a DVD-urilor care dezvăluie diferite abordări ale disciplinei. Pentru a se ajunge la performanță este bine ca jocul să fie învățat la vârste mai mici (5, 6, 7 ani). Copiii sunt impresionați când aud despre campionul mondial de șah, marele maestru norvegian Magnus Carlsen (26 ani). Nordicul este un adevărat fenomen, devenind mare maestru la 13 ani și jumătate, iar la 19 ani era deja lider în clasamentul FIDE, atingând cel mai ridicat punctaj (coeficient ELO) din istorie.

Beneficiile practicării acestei discipline de către copii sunt deosebit de avantajoase: îmbunătățește memoria și inteligența, îmbunătățește concentrarea, dezvoltă gândirea logică ajutându-i pe aceștia să gândească și să găsească soluția unei probleme de matematică mult mai rapid, încurajează imaginația și creativitatea, îmbunătățește încrederea în sine, învață valoarea muncii grele și a angajamentului, învață importanța consecințelor propriilor acțiuni observând că dacă mutarea este greșită tot jocul se poate termina rapid în favoarea adversarului. Totodată, copiii învață importanța răbdării, învață că o decizie bună nu e definită de scop, ci de efortul îndârjit exercitat, are un impact psihologic prin dezvoltarea vizualizării creative, ne învață cum să luăm decizii într-un timp limitat, și deasemenea, să apreciem importanța timpului.

Mai multe studii au descoperit că șahul crește coeficientul de inteligență, iar șansele unui șahist de a preveni boala Alzheimer sunt cu 75% mai mari decât ale celorlalte persoane. Creativitatea, concentrarea și voința sunt de asemenea îmbunătățite de șah.

Prof.Furtună Diana Florina

Activități și proiecte

Crăciunul Eco 2016

- **Participarea la evenimentul “Crăciunul Eco 2016”, organizat de ONG Mare Nostrum**

Scopul activității: promovarea unor alternative ecologice, specifice Crăciunului, care pot fi adoptate cu ușurință de către oricine dorește să aibă un comportament prietenos cu mediul, chiar și de sărbători.

Ediția a VI-a a evenimentului, a avut loc în data de 18 decembrie 2016, orele 11:00 – 13:00, în Parcul de la Primărie – Constanța, constând în împodobirea unui brad cu decorațiuni eco (globulețe, beteală etc.), realizate din materiale reciclabile și naturale.

Din câteva materiale reciclabile (plastic, metal etc.), carton și hârtie colorată, elevii au confecționat obiecte decorative atractive care să le ofere celorlalți o mică bucurie.

Prof. Coordonator: Protopopescu Gabriela Cristina

Mărțișorul Eco 2017

- **Participarea la evenimentul “Mărțișorul Eco 2017” – Ediția a XIII-a, organizat de ONG Mare Nostrum**

Scopul activității: urmărește să pună în valoare capacitatea creativă a elevilor din județul Constanța și să recunoască talentul și originalitatea acestora

„Mărțișorul Ecologic” are ca scop promovarea unui comportament responsabil față de mediu, prin încurajarea adoptării unui comportament ecologist cu ocazia oricărui eveniment din viața constănțenilor.

Prin intermediul unor mici “opere de artă” realizate manual le putem arăta celor dragi cât de mult ținem la ei.

Expoziție de mărțișoare din materiale naturale și reciclabile - realizate de elevi în cadrul școlii.

Einstein spunea: creativitatea este “rezultatul timpului pierdut”. Toți suntem creativi, dar nu profităm cu toții de această capacitate innăscută. Activitățile extracurriculare au oferit elevilor posibilitatea să-și pună în valoare ideile originale, să conștientizeze importanța unei conduite ecocivice și astfel să beneficieze de un mediu înconjurător curat și prietenos.

Cadre didactice coordonatoare: Prof. Protopopescu Gabriela Cristina
 prof. Dumistrăcel Daniela
 prof. Bătrânca Adina

Mama, cea mai de pret ființă!

*"Nu cărțile cresc oameni, ci mamele!"
(August Strindberg)*

Ca în fiecare an, fie că suntem încă la grădiniță, fie ca suntem deja la școală, ne pregătim cu mare nerăbdare pentru Ziua Mamei. Așadar, elevii clasei a IV-a B, de la Liceul Teoretic "Emil Racoviță" Techirghiol, îndrumați de către d-na prof. înv. pr. Viorica Niculescu au pregătit pentru mamele lor câte o felicitare și o scrisoare, în care și-au exprimat toată iubirea lor pentru mămici.

Prof. înv. pr. Niculescu Viorica

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT TECHIRGHIOL

MOTTO: „Grădinița este o lume de miracole și de uimiri a creației scâldate în lumină, ieșind din întuneric, nespuse de nouă, proaspătă și uluitoare. Copilăria se termină atunci când lucrurile încetează să te mai mire!”. Eugen Ionescu

Grădinița cu program prelungit are două grupe, după cum urmează:

- **Grupa Mică „Steluțelor”**, condusă de: *prof.înv.preșc. Petcu Octavia*
prof.înv.preșc. Sârbu Nicoleta
- **Grupa Mare „Buburuzelor”**, condusă de: *prof.înv.preșc. Minăscurtă Nicoleta*
prof.înv.preșc. Caravasile Cristina

Despre noi

Oferta educațională a grădiniței se bazează pe noul Curriculum, respectând întocmai particularitățile individuale și de vârstă ale fiecărui copil. Programul educativ al grădiniței este flexibil, fiind astfel conceput încât să corespundă cerințelor dezvoltării fizice și psihice ale personalității copilului. În procesul de educație, punem un accent deosebit pe dezvoltarea gândirii critice, pe formarea de competențe practice, pe latura calitativă a formării (informații, valori, sentimente, atitudini, comportamente), pe feed-back-ul pozitiv, pe măsurarea și aprecierea competențelor. Cultivăm de asemenea la copii, independența, deschiderea spre inovație, emoțiile pozitive, autocontrolul.

Grădinița cu program prelungit Techirghiol a realizat în anul școlar 2016-2017 următoarele:

Grupa mică:

1. **Carnavalul Toamnei** - activitate desfășurată împreună cu părinții și preșcolarii grupei mici;
2. **Fulgi de nea!**- serbare destinată anotimpului iarna;
3. **Mamă, te iubesc!** – activitate practică de ziua mamei;

Grupa mare:

1. **Petrecere de Halloween**
2. **Uite, vine Moș Crăciun!**- activitate destinată anotimpului iarna;
3. **Mama mea, comoara mea!** – activitate practică de ziua mamei;

Grupa mică:

Grupa mare:

Pe data de **5 octombrie**, grădinița a desfășurat activitatea extracurriculară **de Ziua Mondială a Educației**, unde preșcolarii au avut posibilitatea de a vizita biblioteca Orășenească Techirghiol și au avut parte de prezentări de carte. Prin această activitate desfășurată preșcolarilor li s-a dezvoltat gustul pentru lectură, pentru frumos, s-a urmărit exersarea limbajului și posibilităților de comunicare, prin activități în parteneriat cu biblioteca și cu grădinița.

Activitate organizată de următoarele cadre didactice:

- **Coordonatori:**
 - prof. învă. preșc. Petcu Octavia
 - prof. învă. preșc. Sârbu Nicoleta

- **Membri:**
 - prof. învă. preșc. Mînescu Nicoleta
 - prof. învă. preșc. Caravasile Cristina

Concursuri:

1. **Concursul „ Micul Creștin”**, desfășurat pe data de 6 decembrie 2016 la nivel de unitate, concurs organizat de, **prof. învă. preșc. Mînescu Nicoleta**.

Premierea

a) Pentru copii

- Diplomă de participare „**Micul Creștin**” pentru copii participanți, cu specificațiile: premiul I, premiul II, premiul III și mențiuni.

b) Pentru cadre didactice

- Diplomă de participare.

2. „**Concursul internațional de activități integrate TIMTIM-TIMY**” este organizat de **prof. învă. preșc. Petcu Octavia** și care se desfășoară în două etape:

- Prima etapă s-a desfășurat pe data de **7 decembrie 2016**,
- A doua etapă a concursului este în desfășurare pe data de **10 mai 2017**.

Mentori: → Prof. învă. preșc. **Petcu Octavia**

Prof. învă. preșc. **Mînescu Nicoleta**

Supraveghetori: → Prof. învă. preșc. **Sârbu Nicoleta**

Prof. învă. preșc. **Caravasile Cristina**

Premierea:

a) Pentru copii

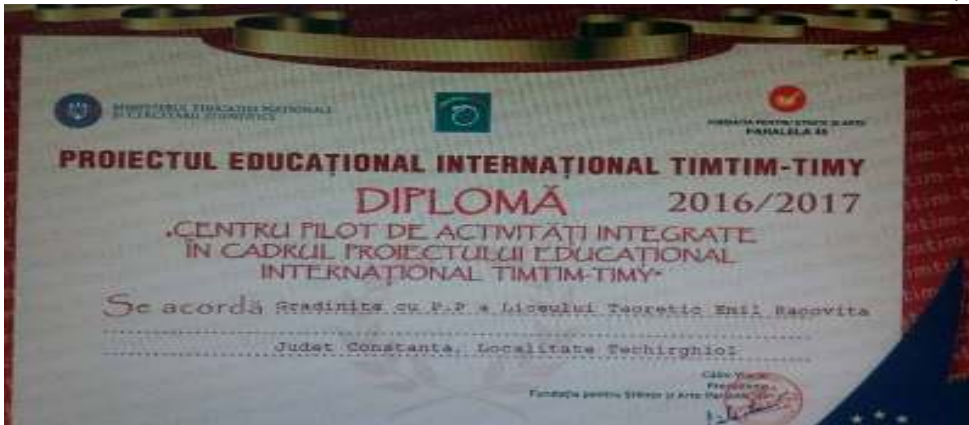
- Diplomă de participare „**Învățăm cu Timtim-Timy**” pentru copiii participanți, cu specificațiile: premiul I, premiul II, premiul III și mențiuni.

b) Pentru cadre didactice

- Diplomă de participare „**Organizator concurs preșcolar în cadrul proiectului educațional TIMTIM-TIMY**” și adeverință certificatoare.

c) Pentru unitățile școlare

- Diplomă „**Centru pilot de activități integrate în cadrul proiectului educațional TIMTIM-TIMY**”

3. Proiect educațional regional „**Quilling- pictură prin hârtie**”, proiect propus CAEN 2017, în desfășurare, organizator prof. învă. preșc. Petcu Octavia.

Prof. învă. preșc. Octavia Petcu

Orașul nostru

Elevii clasei a III-a A au desfășurat activități variate în cadrul programului internațional JARomania *Orașul nostru*. Astfel, copiii au realizat mascote personale, produse după propriile schițe și din materiale reciclabile.

În a doua activitate au realizat machete ale clădirilor variatelor instituții pe care le-ar putea avea orașul virtual.

Ultima activitate a constat în realizarea unui ziar local, inspirat din realitatea concretă, dar adaptat la necesitățile orașului virtual.

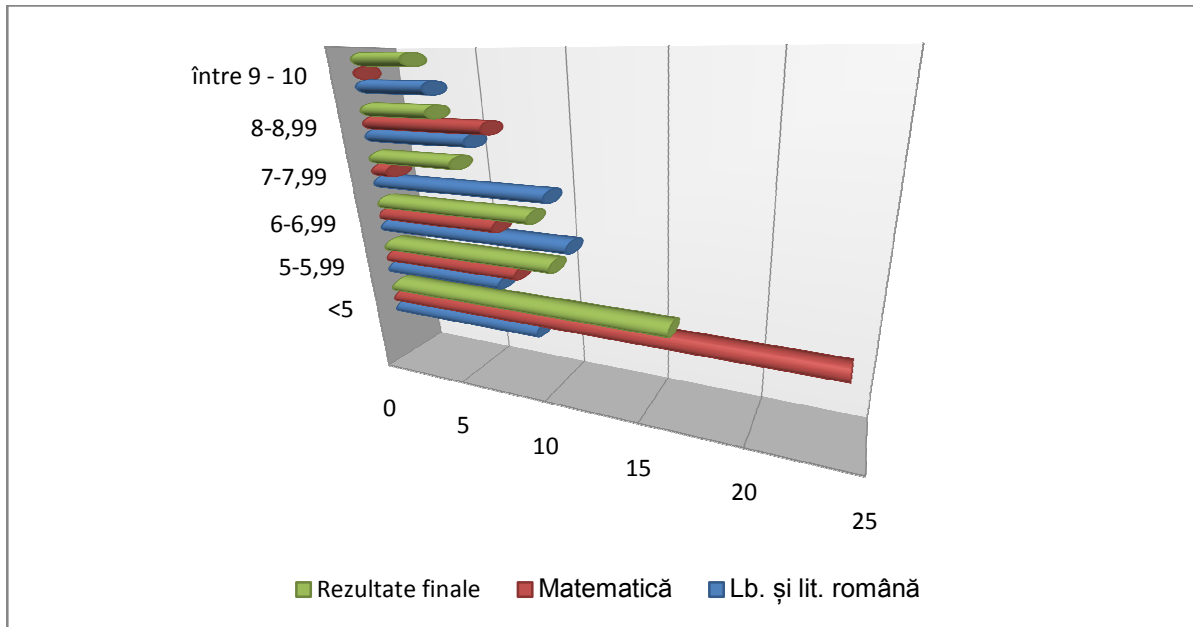

Programele JA ajută tinerii să se pregătească pentru realitatea economică, oferindu-le posibilitatea de a învăța cum să se raporteze la societate, cum să își aleagă profesia, cum să devină independenți financiar și cum să creeze locuri de muncă ce vor schimba în bine viețile oamenilor din jurul lor și economiile comunităților în care trăiesc, să înțeleagă mai bine realitatea socială.

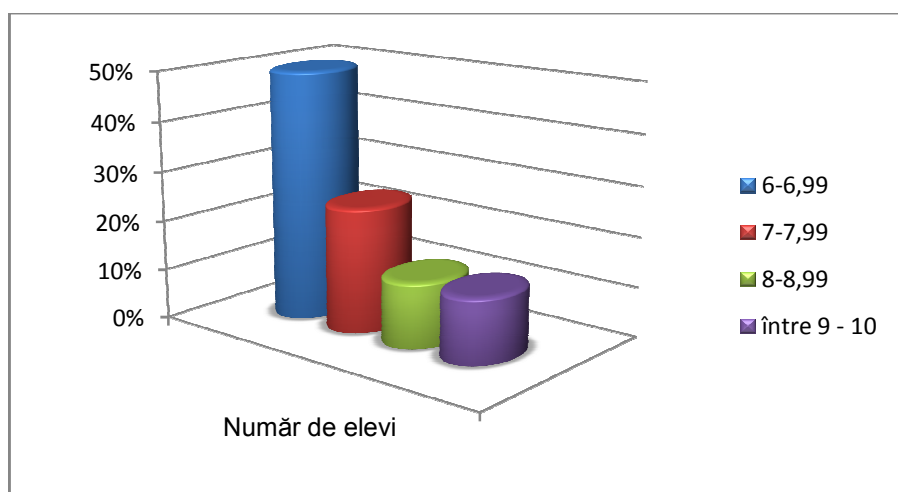
Prof. înv. pr. Claudia Veronica Ciobanu

Realizările noastre

EXAMENUL DE EVALUARE NAȚIONALĂ 2015-2016

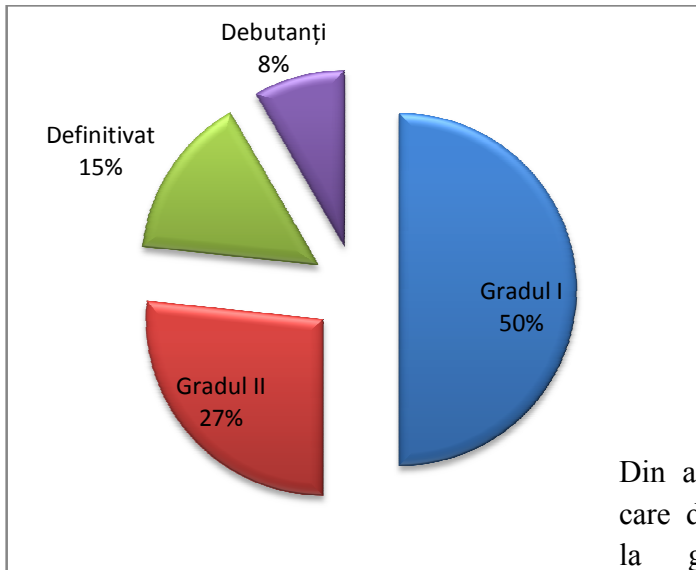

EXAMENUL DE ABSOLVIRE- BACALAUREAT 2015-2016

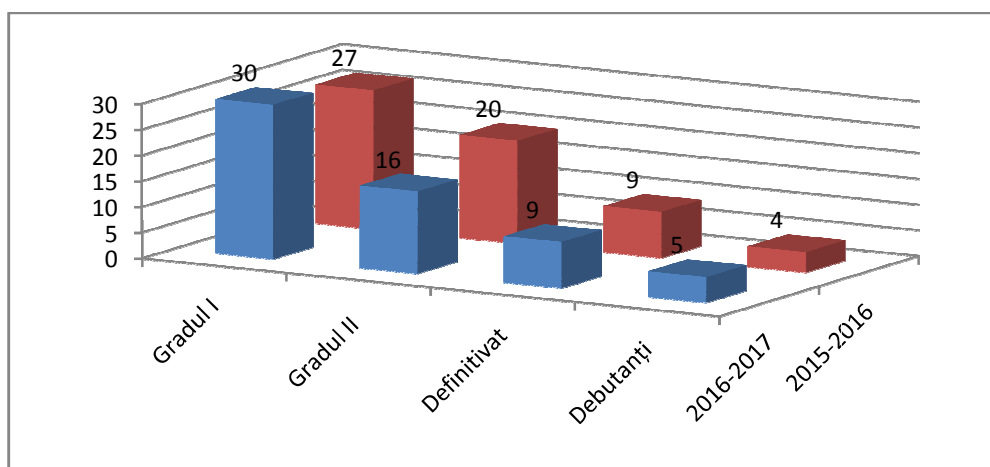
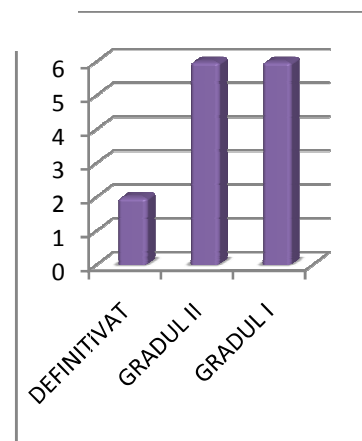
Secretar șef Marilena Popa

REPARTIȚIA CADRELOR DIDACTICE PE GRADE DIDACTICE

Din acestea sunt cadre care doresc să accedă la gradul superior, astfel:

Comparativ cu anul precedent se observă dorința de perfecționare a cadrelor din acest liceu :

Secretar Ferghiul Ismail

Elevi cu care ne mândrim!

Și în anul școlar 2016 - 2017 elevii Liceului Teoretic “Emil Racoviță” Techirghiol au participat la diverse competiții școlare de specialitate sau activități extracurriculare și extrașcolare cuprinse în calendarele activităților educative, rezultatele lor ne-au determinat să ne simțim mândri, astfel:

OLIMPIADE ȘI CONCURSURI DE SPECIALITATE

Olimpiada Județeană de Educație Tehnologică

clasa V-a A

- ***Vacea G. Maria-Andreea - Mențiune***

clasa VI-a C

- ***Buzgaru V. Delia Maria - Mențiune***

clasa VII-a A

- ***Lazăr M. Cristian Ștefan- Premiul III***

prof. coordonator, Protopopescu Cristina Gabriela

Olimpiada Județeană de Religie

clasa V-a A

- ***Rotaru Maria- Premiul III***

clasa VII-a B

- ***Pasmangiu V.D. Xenia -Premiul I – calificat la etapa națională***

prof. coordonator, Livezeanu Carmen

Olimpiada județeană de limba franceză:

clasa a VIII-a B

- ***Ionescu Alissia- Premiul III***

prof. coordonator, Pisaltu Mirela

❖ CONCURS JUDEȚEAN DE FRANCEZĂ ”JEUNES FRANCOPHONES”- etapa județeană:

–secțiunea creații literare (poezie):

Premiul I: Țițimeaua I. Bianca-cls.VI A

Premiul III: Pasmangiu V.D. Xenia -cls. VIIB

–secțiunea creații literare (eseu):

Premiul I: Manea I. Mircea Ștefănel-cls. VIII B

–secțiunea creații plastice (desen)

Mențiune: Lungu V. Ilinca-cls. VIIB

prof. coordonator, Florescu Anamaria

–secțiunea colaj:

Premiul III: Corcheș H. Irina-cls. VIIB

prof. coordonatori, Florescu Anamaria și Protopopescu Cristina Gabriela

–secțiunea afiș:

Premiul III: Oleșefski Anamaria și Ali Melek-cls. VIB

prof. coordonator, Andreotti Silvia

- secțiunea Cultură și civilizație franceză + probă artistică:

Mențiune: Pasmangiu V.D. Xenia și Sumanaru Isabella -cls. a VII-a B

prof. coordonator, Florescu Anamaria

Munteanu Ștefania și Buzgaru Delia – cls. a VI-a C

prof. coordonator, Pisaltu Mirela

❖ **CONCURS JUDEȚEAN DE FRANCEZĂ "BD NOËL"- etapa județeană:**

Premiul I: Șelaru N. Sorin-cls.IX B

Premiul II: Țițimeaua I. Bianca-cls.VI A

prof. coordonator, Florescu Anamaria

❖ **CONCURS JUDEȚEANTEHNIC-SERVICII" PERFORMANȚĂ ÎN MESERIE"- etapa județeană:**

Mențiune : Dragomir Angel Mihăiță și Robescu Georgiana-cls. XIB

m. i. coordonator , Cutova Anișoara

CONCURSURILE JUDEȚENE, REGIONALE, NAȚIONALE CUPRINSE ÎN CALENDARELE ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE ȘCOLARE ȘI EXTRAȘCOLARE

✚ **CONCURS INTERJUDEȚEAN DE CREAȚIE ARTISTICO-PLASTICĂ "CULORILE TOAMNEI" C.A.E.R.I. 2016, pag. 4, poziția 91 inițiat de Școala Gimnazială "Tudor Vladimirescu" Pitești, jud. Argeș - secțiunea creații plastic (pictură și colaj) - faza interjudețeană:**

Premiul I - Mitrea Andreea Alexandra (II B -p.î.p. Stamate Georgiana Victoria)

Premiul II - Dragu Mihai Vlăduț (IB -p.î.p. Rîmbu Cristina); **Pădurariu Georgiana** (III C-înv. Enache Gheorghiuța)

Premiul III - Manea David Florentin (III A - p.î.p Ciobanu Claudia Veronica)

Mențiune: Preda Daria (IV A - p.î.p Grigore Nicoleta Claudia)

✚ CONCURS INTERJUDEȚEAN DE CREAȚIE PLASTICĂ “**ÎN AȘTEPTAREA LUI MOȘ NICOLAE**” C.A.E.R.I. 2016, pag. 54, poziția 1235 inițiat de Școala Gimnazială “Gheorghe Pătrașcu” Roman, jud. Neamț-*secțiunea creații plastic (pictură și colaj) și secțiunea de confecționare a obiectelor decorative -faza interjudețeană:*

Premiul I - Copăcianu Nicolas Mihăiță, Margalina Melania, Bicoci Raisa, Duman Andreea Mirela (IB - p.î.p. Rîmbu Cristina); **Dinu Mihai, Manole Mădălina Nicoleta** (I C - p.î.p. Simula Elena Mariana); **Băncilă Daniel Nicolae, Ștefănescu Ioana, Florea Mara Andreea, Iuga Sebastian** (II B - p.î.p. Stamate Georgiana Victoria); **Chivu Eduard, Petcu Laura, Mocanu Ana-Maria, Vieru Alexandru** (II C - p.î.p Burlacu Adina Magdalena); **Burlacu Roxana, Grecu Iulian Robert** (III B - p.î.p Măciucă Ancuța); **Dumitrache Eduard Andrei, Gherman Bianca Andreea, Memet Emir, Cojocarui Rareș, Craiu Constantin Daniel** (IV B - p.î.p Niculescu Viorica)

Premiul II - Becheanu Radu Pavel (IB -p.î.p. Rîmbu Cristina); **Barbu Eliza Nicoleta** (II B -p.î.p. Stamate Georgiana Victoria); **Chițu Sorina** (II C - p.î.p Burlacu Adina Magdalena); **Coșug Emanuela, Coșug Gabriela Ionela** (III B - p.î.p Măciucă Ancuța)

Premiul III - Comănescu Emma Andreea, Colea Andreea Izabela (II B - p.î.p. Stamate Georgiana Victoria); **Lădaru Sorina Mihaela** (III B - p.î.p Măciucă Ancuța)

✚ PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL CULTURAL-ARTISTIC “**SIMFONIA IERNII**” C.A.E.R.I. 2016, pag. 15, poziția 422 inițiat de Școala Gimnazială “Ion Creangă” Buzău, jud. Buzău-*secțiunea creații plastic (pictură) și secțiunea de confecționare a obiectelor decorative -faza interjudețeană:*

Premiul I - Copăcianu Nicolas Mihăiță, Duman Andreea Mirela (I B - p.î.p. Rîmbu Cristina); **Popa Gabriel Antonio** (II B - p.î.p. Stamate Georgiana Victoria); **Mitrache Gigi David** (III B - p.î.p Măciucă Ancuța)

Premiul II - Irofte Daniela Alexandra (I C - p.î.p. Simula Elena Mariana); **Marion Andy** (II C - p.î.p. Burlacu Adina Magdalena); **Andru Diana Elisa, Memet Emir** (IV B - p.î.p. Niculescu Viorica)

Premiul III - Diaconu Maria (II B - p.î.p. Stamate Georgiana Victoria); **Chivu Eduard** (II C - p.î.p. Burlacu Adina Magdalena); **Craiu Constantin Daniel** (IV B - p.î.p. Niculescu Viorica)

Premii special - Iusein Elif (I B -p.î.p. Rîmbu Cristina); **Pasmangiu Daniela** (I C -p.î.p. Simula Elena Mariana); **Soceanu Delia** (II B -p.î.p. Stamate Georgiana Victoria); **Petcu Ioana Laura** (II C - p.î.p. Burlacu Adina Magdalena); **Cocîrlău Bogdan Ștefan, Coșug Gabriela Ionela** (III B - p.î.p. Măciucă Ancuța)

✚ SESIUNE DE COMUNICĂRI ȘTIINȚIFICE **“FIZICA, CHIMIA, BIOLOGIA-ȘTIINȚE ALE NATURII”** C.A.E.R.I. 2017, pag. 63, poziția 1343 inițiat de Liceul Teoretic “Nicolae Iorga” Brăila, jud. Brăila-**faza regională:**

Mențiune: Vrană V. George - cls. VIII B -prof. coordonatori: Banzea Eugenia, Dumistrăcel Daniela - secțiunea PPTX.

✚ CONCURS NAȚIONAL PE TEME DE PROTECȚIA MEDIULUI **“ALEGE! ESTE DREPTUL TĂU”** C.A.E.N. 2017-cu finanțare, pag. 2, poziția 19 inițiat de M.E.N și A.N.P.C. **secțiunea grafică -faza județeană:**

Premiul III - Nedelcu A.C. Andreea Ioana - cls. VIIIB - prof. coordonator: Banzea Eugenia

Deoarece sunt în derulare etapele județene ale unor concursuri și olimpiade le urăm succes elevilor calificați:

- Concursul de matematică „**TOMIS**” - **Ardeleanu I.C. Bogdan Cristian cls. VA** (prof. coordonator **Furtună Diana Florina**), **Pucichi Alex – Costin cls. VC** (prof. coordonator **Manea Steluța Ionela**)
- **Olimpiada județeană de matematică - Corcheș Irina și Manea Mircea Ștefănel cls. VIII B** (prof. coordonator **Rusu Alexandrina**)

Pentru elevii din ciclul primar au avut loc etapele locale ale unor competiții județene în cadrul cercurilor pedagogice arondate:

Concursul Județean de Limba și literatura română „ Comorile condeiului”- Ediția a IV-a- Rezultate obținute - etapa II

- **Florea Mara Andreea, Panteș Andrei Radu, Moisuc Adrian Ștefan** (II B - p.î.p. Stamate Georgiana Victoria); **Marin Miruna Florentina, Dinu Sofia Eleonora** (III A- p.î.p. Ciobanu Claudia Veronica); **Ciașu Sergiu Andrei** (IV B - p.î.p Niculescu Viorica)

Concursul Județean de matematică „Euxin math”-

- **Florea Mara Andreea, Panteș Andrei Radu** (II B - p.î.p. Stamate Georgiana Victoria); **Dinu Sofia Eleonora, Marin Miruna Florentina, Tiron Edward Sebastian** (III A - p.î.p. Ciobanu Claudia Veronica); **Manole Mihai** (III C – înv. Enache Gheorghiuța); **Melinte Teodora** (IV A - p.î.p Grigore Nicoleta Claudia)

Elevii Liceului Teoretic „Emil Racoviță” sunt implicați alături de profesorii coordonatori în proiecte ce vor îmbunătăți comunicarea și comportamentul :

- „Prin sport, pentru sănătate...fără droguri!”
- „Adolescența - fără droguri și violență”
- „Siguranța ta are prioritate”
- „Lecții de viață”- proiect cuprins în CAEJ 2017

Planeta este în pericol!!!, noi, trebuie să păstrăm mediul înconjurător cât mai mult timp neschimbat, astfel încât influența necontrolată a omenirii să poată fi stopată, din acest motiv avem în derulare două proiecte de mediu:

- ✚ „Baterel și Lumea NON- E”
- ✚ Proiectul pilot „FIFTY-FIFTY”- creșterea eficienței energetice în unitățile de învățământ
- ✚ „Sistem de management integrat al deșeurilor în județul Constanța”

Felicitări tuturor participanților și câștigătorilor!

Coordonator pentru proiecte și programe educative,

prof. Banzea Eugenia

Specific**Sfântul Andrei – Apostolul Românilor**

Pentru fiecare dintre noi și toți laolaltă, pomenirea Sfântului Andrei înseamnă încă o lumină în candela de două mii de ani a neamului nostru și transmiterea credinței lui Hristos curată și roditoare ca și în trecut. Sfântul Andrei este primul dintre Apostolii Mântuitorului Iisus Hristos, fiind înscris în calendarul bisericesc drept Ocrotitorul României, cel cărui datorăm afirmarea noastră ca popor creștin în istorie.

Prof. Carmen Livezeanu

BIBLIOTECA – mijloc de informare

Bibliotecar Aurelia Calotescu
Liceul Teoretic *Emil Racoviță*, Techirghiol, Constanța

Biblioteca are sarcina de a forma un lector competent, un membru activ în societate și un cititor care să-și formeze gustul propriu de lectură, astfel încât să fie un cititor pe tot parcursul vieții. Aici ne însușim informații referitoare la importanța lecturii și frecventării bibliotecii, ceea ce ne ajută să intrăm în alte lumi, să ne transpunem în alți oameni, să ne dezvoltăm și să vizităm locuri inimaginabile.

Activitatea unei biblioteci este uriașă. Memoria umană se dezvoltă ca orice organ al corpului, prin exerciții, la care cititul este de o importanță covârșitoare.

Biblioteca mileniului trei va fi biblioteca noastră dar și a generațiilor viitoare, care vor ști ce înseamnă cartea, dar mai ales vor integra folosirea calculatorului în viața de zi cu zi. Internetul este rapid, la îndemâna tuturor, sau este la fel de superficial ca și televizorul. Când ne interesează ceva, un cuvânt, un citat, o explicație...dăm căutare și calculatorul ne aduce strict ceea ce ne interesează. Citim, memorăm și mai târziu nu mai știm mare lucru, dar, atunci când cauți o explicație într-o carte, va trebui să citești mai mult până găsești soluția. Fără să vrei citești și alte lucruri care nu țin de ceea ce ai căutat și undeva se depozitează în memorie. Poate subiectul căutat îl vei uita, dar cele citite în jurul lui vor fi suficiente amintiri care poate odată îți vor folosi.

Tinerii care se formează acum știu și înțeleg din ce în ce mai mult că a învăța, a putea să te informezi cât mai repede și cât mai bine, înseamnă progres pentru ei și pentru societate. Biblioteca trebuie să furnizeze fiecărui utilizator informația de care are nevoie, în forma pe care acesta o dorește. În relația cu utilizatorii, are în vedere satisfacerea optimă a intereselor de lectură. Lectura este deosebit de importantă pentru copil deoarece îl ajută să-și dezvolte vocabularul, să acumuleze cunoștințe, să-și formeze atitudini și să se comporte în modalități diferite, în funcție de situație.

Bibliotecarul are menirea de a ghida lectura, această călătorie a copiilor în lumea textului, astfel încât fiecare dintre ei să ajungă la o înțelegere personală a textului parcurs. Trebuie să avem în vedere relația bibliotecar-cititor, sugestii din partea cititorilor pentru îmbunătățirea activității, toate acestea dezvoltându-se prin diverse activități desfășurate în cadrul bibliotecii.

Cum crești un cititor

Când încă nu știe să citească:

- Lasă-l să țină el cartea când îi citești povestea.
- Lasă-l să continue el frazele dacă știe povestea.
- Repetă cuvintele importante din text arată-i-le tipărite.
- Vorbește cu el despre ce i-ai citit.
- Încurajează-l să citească de pe imagini

Când a învățat să citească:

- Vorbește-i despre cărțile pe care le citești tu.
- Întreabă-l despre cărțile pe care le citește el.
- Arată-i că dedici o parte din zi (oricât de mică) lecturii.
- Lasă-l să aleagă cărțile pe care vrea să le citească.
- Citiți în familie.
- Mergeți împreună la librărie sau la bibliotecă.

Bibliografie:

www.suntparinte.ro

Atelier

DIN CULISELE GASTRONOMIEI

Așa cum v-au obișnuit în fiecare an, elevii claselor de tehnologic vă împartășesc în imagini experiențele lor gastronomice. Mai mult sau mai puțin reușite, toate preparatele acestor viitori tehnicieni în gastronomie vorbesc despre pasiunea lor. Sunt copii care, pe lângă priceperea în arta gastronomică, pun la bătaie și sufletul în realizarea acestor delicii culinare.

Pentru doritori, după ce admirați imaginile, prezentăm mai jos și o rețetă frecvent realizată în cadrul laboratorului de gastronomie.

CARTOFI GRATINAȚI

Ingrediente: 1 kg cartofi, 3 oua, 200 ml smântână, 200 ml lapte, 200 g cașcaval, 25 g unt, sare și piper după gust.

Modul de preparare: Se fierb cartofii în coajă, după ce au fiert îi scurgem bine de apă, îi lăsăm să se răcească, apoi îi curățăm de coajă și se taie rondele cam de grosimea unui deget. Se pregătește sosul pentru cartofii gratinați astfel: într-un vas se bat cu furculița cele trei ouă, se adaugă smântâna și laptele, jumătate din cantitatea de cașcaval, sare și piper. Ungem cu unt un vas termorezistent sau o tavă de copt și așezăm mai întâi un strat de rondele de cartofi, peste aceștia presărăm apoi cașcavalul urmat de cel de-al doilea strat de rondele de cartofi. La final turnăm deasupra sosul de smântână și cașcaval preparat anterior.

Pornim cuptorul și introducem vasul cu cartofi în momentul în care acesta s-a încălzit bine. Ținem cartofii la cuptor aproximativ 25 minute, la foc mediu (circa 175 grade C), până când se rumenesc frumos deasupra.

POFTĂ BUNĂ!

Maistru instructor Anișoara Cutova
Prof. Laura Cehan

Creațiile copilăriei

Un zâmbet și o floare pentru fiecare!

De la *buburuze* luate și apoi tuturor date !

Un alt punct de vedere

În basme, competiția ia forma extremă a conflictului între două principii: binele și răul. Făt-Frumos este idealul popular de frumusețe, bunătate, dreptate... Forțele pământești și cele fantastice converg pentru a-l ajuta. Cu toții ne bucurăm că zmeul a fost învins și că toate s-au întors pe făgașul normal.

Zmeul... un locuitor al celuilalt tărâm. Câți dintre voi ați fost acolo? Ce știți despre acel loc? Foarte puțin. Doar ce ne-a spus Făt-Frumos la întoarcere: că totul este diferit de lumea noastră, că florile, pământul, copacii, lighioanele sunt „altfel făptuite”, că zmeul trebuia pedepsit aspru pentru furtul prințeselor, al soarelui, al lunii.

Totuși, v-ați gândit și la varianta zmeului? Știm cu toții foarte bine că pentru a înțelege un fapt, trebuie să-l privim din mai multe puncte de vedere. Așa că e bine să dăm și zmeului dreptul la replică.

(Nedelcu Ioana Andreea)

Ce are cu mine Prâslea?

Sunt un simplu zmeu. Azi o să vă prezint pățaniile mele din fiecare an.

Eu aveam doisprezece frați, dar acum mai am doar trei. În fiecare an ba vine Prâslea, ba vine câte-un Făt-Frumos, ba vine Greuceanu și fiecare din ei îmi omoară câte-un frate. Anul acesta a venit Prâslea. Fratele meu s-a îndrăgostit de una dintre prințese și a adus-o aici. Nu avea nimic cu ea. Ea a vrut să vină în vizită.

Și ca toți eroii care vor „luptă dreaptă”, la sfârșit scoate sabia. Nu-i corect! Să fii erou nu înseamnă să fii un om care ucide persoane cu totul și cu totul nevinovate.

Oleșefschi Diana, clasa a VI-a B

Prof. coordonator: Stan Irina

Dreptul la replică

Eu sunt zmeul cel mare din basme. Mulți oameni spun că zmeii sunt răi, dar noi suntem buni. Prinții de pe tărâmul vostru spun că vor să se lupte, dar ei ne omoară. Nici nu ne anunță când vin, zici că sunt la ei acasă. Într-adevăr, le-am furat pe cele trei fiice de împărat, dar le-am întrebat dacă vor să stea, iar ele au fost de acord să rămână după ce ne-au cunoscut mai bine.

În viitor zmeii nu vor mai exista pentru că ei, prinții, ne omoară. Am ales să acoperim prăpastia cu un scut magic. Tot omorând zmei, zmeoaicele rămân văduve sau nemăritate. Tărâmul nostru ar fi peste câțiva ani fără locuitori.

Sper să mă credeți și să spuneți de acum că zmeii sunt buni!

Iusein Melisa, clasa

a VI-a B

Prof. coordonator: Stan Irina

Copilăria

Copilăria noastră veche
 Noi spunem că e poveste.
 Dar ea e încă printre noi
 Și stă alături și de voi.

Generațiile trec,
 Timpul trece mai încet,
 Și cu telefoanele în mână
 Viața este mult mai scurtă.

Dar oamenii mari
 Nu mai au copilării
 Însă tot copii
 Rămân pe vecii

Demult, prin copaci mă urcam
 Păsări multe și case zăream
 Prin sălcii mă dădeam
 Peste pâraie săream.

Bunicii plăcinte îmi făceau
 Copiii pe toate le luau
 Și fugeam în ogradă
 Să mâncăm la grămadă.

Encică Lavinia, clasa a VI-a A
 Prof. coordonator: Stan Irina

Nedelcu Ioana Andreea

Clasa a VIII-a A

